

ഹൈന്ദവ

ചരിത്രം

563
1093
9-21/11/2022
2022
5502710

ചങ്ങമ്പുഴ

ഹേമന്തചന്ദ്രിക

[അമ്പതു പ്രണയഗീതങ്ങൾ]

ഗ്രന്ഥകർത്താ:
ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ
ഉടപ്പള്ളി.

PUBLISHERS:
THE MANGALODAYAM LTD.,
TRICHUR.

First edition in Medom	1110
Reprinted in Karkitagom	1110
Reprinted in Mithunam	1122
Reprinted in Meenom	1131

All rights

Strictly reserved and kept by

MISS. C. K. INDIRA DEVI

CHANGAMPUZHA HOUSE

EDAPPALLY

(N. TRAVANCORE)

Price:—
 Rupee One and
 annas eight }

{ Printed at
 The Mangalodayam Press
 Trichur.

പ്രസ്താവന

പത്തുവർഷംമുമ്പാണ് ഈ കൃതി ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്ന് ഇതിൽ ഇരുപതു ഗാനങ്ങളേ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. ആദ്യ ഗാനങ്ങളൊഴികെ മറ്റുള്ളതെല്ലാം നന്നെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ കൃതി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള 'കാലത്തു പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും കണക്കിലേറെ പ്രതിഷേധമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്'. ശ്രീമാൻ വൈക്കം പി. ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ള, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ അക്കാലത്തു നടത്തിയിരുന്ന 'കട്ടനാടൻ' എന്ന പത്രത്തിൽ, 'മലയാളഭാഷയുടെ അധഃപതനം' എന്ന പേരിൽ, ഈ കൃതിയെ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടു തുടച്ചുയായി ഒരു ലേഖനപരമ്പരതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ പുതിയ പതിപ്പിന്റെ ആവശ്യം വളരെ നാൾക്കുമുമ്പുതന്നെ നേരിട്ടതാണെങ്കിലും ചില അസൗകര്യങ്ങളാൽ ഇപ്പോഴേ തരപ്പെട്ടുള്ളൂ. ഈ കൃതിയുടെ സർവാവകാശവും, എന്റെ കാലശേഷം, എന്റെ സഹോദരിയായ ശ്രീമതി സി. എൻ. ഇന്ദിരാദേവിക്കുള്ളതായിരിക്കും.

ഇടപ്പള്ളി, }
10—7—1120. }

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ.

പ്രേമാദ്രമാം യുവമനസ്സു മനസ്സിലാളി-
മാമോദനിർദ്ധരികയിങ്കലഖിഞ്ഞു മുങ്ങി,
കാമാനുക്തലപരിലാളിതയാൽ ലസിജ്ഞ
ഫേമന്തസുന്ദരസുശീതളചന്ദ്രികേ, നീ!

12_9_1110

ചങ്ങമ്പുഴ.

വിമലതരവിജയമയ -
ഭാചിയാത്താദരം
വിരവിൽ വിരചിഷ്ണു,മെൻ -
കല്യാണമണ്ഡപം,

പരിചരണലോലയാ -
മേതൊരാഭോമലിൻ
പദകമലസംഗമാൽ
സന്ധ്യതമാകുമോ,

അപരിചിതയവളലസ -
മമഭമാരാമത്തി -
ലലഭതിഭമതിഭചിര -
കഞ്ചാന്തരങ്ങളിൽ,

അവളിലൊരനവപുളക -
മങ്കുരിപ്പിഷ്ണുമാ -
റാികിലലതല്ലാവു
മൽപ്രേമഗീതികൾ!

ഇപ്പള്ളി,
15-10-1110. }

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

I see no Sin:

The wrong is mixed. In tragic life, God wot,
No villain need be! Passions spin the plot ;
We are betrayed by what is false within.

GEORGE MEREDITH

ഹേമന്തചന്ദ്രിക

ഗീതം ഒന്നു്

പ്രേമാനുഭൂതിക്കു മാറുകൂട്ടും
ഹേമന്തചന്ദ്രിക വന്നുപോയി.
മുടൽമഞ്ഞാലാ വെളുത്ത നേർത്ത
മുട്ടുവടമിട്ടോരന്തരിക്ഷം
അമ്പിളിപ്പൂങ്കുതിർച്ചാത്തിൽ മുങ്ങി-
പ്പെമ്പാലലയാഴിയായി മാറി.
വെമ്പിത്തുളുവും കുളിർമരുത്തിൻ
ചെമ്പകഗന്ധം വഴിഞ്ഞൊഴുകി.
മാകന്ദത്തോപ്പിലാ രാക്ഷയിലിൻ
ശോകമധുരമാം പ്രേമഗാനം
തുകിയ പീയൂഷധാരയിലീ
ലോകം മുഴുവനലിത്തുറങ്ങി.

രാഗാദ്രസല്ലാപരംഗമാമീ-
 യേകാന്തകാന്തനികഞ്ചകത്തിൽ,
 നിൻമടിത്തട്ടിൽ, ഞാനിപ്രകാരം
 നിർവൃതിക്കൊണ്ടു കിടന്നിടുമ്പോൾ
 ഏതല്ലലെന്നെത്തടഞ്ഞുനിന്താൻ!
 ഏതഗ്നിയെൻമനം ചാമ്പലാക്കാൻ!
 എൻമെയ് തലോടി നിൻപാണിയിൽനി-
 നെങ്ങുമുതിരും വളുകിലുകും,
 ഏതോ നിരഘസംഗീതസാര-
 സ്രോതസ്സിനിയിങ്ങൊഴുകിടുമ്പോൾ
 ധാ, കഷ്ടം, തൊട്ടാലെരിഞ്ഞുപൊള്ളും
 ലോകപ്രശംസയിന്നാകു വേണം?

എൻകവിതാത്തട്ടിൽനിന്നിത്ര വേഗം
 ചുണ്ടെടുക്കായ് നീ,യോമലാളേ!
 വയ്യെനിക്കൊന്നും!.....നീയൊന്നുകൂടി-
 യയ്യോ, മുറുകെപ്പണയകെനെ.
 വേവുന്നു മന്ദനം!.....മുന്തിരിയാൽ
 വേഗം നിറയ്ക്കൂ, നിറയ്ക്കൂ ചാരം!
 ഘോരമന്ത്രചന്ദ്രിക മാഞ്ഞിടുംമുൻ-
 പോമലേ.....ജീവിതം സ്വപ്നമല്ലേ?

ഗീതം രണ്ടാം

“പനിനീർപ്പുവൊന്നിനു
 നീയെന്നിക്കേകാമെങ്കിൽ
 പകരം നിനക്കു ഞാൻ
 തന്നിടാമൊരുക്കട്ടെ!”—

പൂ പഠിക്കുവാനായി—
 ടൂണു ഞാനുഷ്ണിത—
 പൂവനാന്തത്തിൽച്ചെന്നു
 തനിയേ നിന്നീടുമ്പോൾ,

കാമകോമളനാമ—
 ത്തരുണൻ, പിന്നിൽക്കൂടി
 മാമകോപാന്തത്തിങ്ക—
 ലെമ്മട്ടോ കടന്നെത്തി.

ഒരു സംഭ്രമം വെട്ടെ—
 നല്ലാലും വൈവണ്യമെ—
 ന്നിരുപകുവിലിലും
 വീശിയിട്ടെങ്ങോ പോയി.

കണ്ടു ഞാൻ പൊടിയുന്ന—
 തപ്പൊഴുതട്ടേടത്തിൻ
 ചുണ്ടിലൊരാനന്ദത്തിൻ
 സുന്ദരമന്ദസ്മിതം

അന്തിമസന്ധ്യാനന്ദം
 മൂന്നുമായ് മാറ്റംതോറ്റു
 ചന്ദ്രലേഖയിലോലം
 ചന്ദ്രികാലേഖംപോലെ!
 ഒരു വാക്കോതാൻപോലും
 നാവു ചൊങ്ങാ,തെൻഗാത്രം
 ചെറുകാറ്റിലെ മുല്ല-
 വല്ലിപ്പോൽ വിറക്കൊടുകെ,
 കേവലം നേരമ്പോകായ്-
 കൃത്രിമസുരത്തി,ല-
 പ്പുചമ്പൻ പറകയാ-
 ണെന്നൊടീവിധം, തോഴി:-
 “പനിനീർപ്പുവൊന്നിന്നു
 നീയെന്നിങ്ങേകാമെങ്കിൽ
 പകരം നിനക്കു ഞാൻ
 തന്നിടാമൊരു കൂട്ടം!”
 * * *
 വല്ലോരം വന്നെത്തിയാ-
 ലാ രംഗം കണ്ടാൽപ്പോരേ?
 വയ്യാവേലയ്ക്കൊന്നിനി
 വേറെ വല്ലതും വേണോ?
 പണ്ടത്തെക്കൂട്ടിക്കൂടി-
 യിനിയും കൈവിട്ടിട്ടി-
 ല്ലുണ്ടതിൻ പൊടിക്കൈകൾ
 ചിലതിപ്പോഴും കൈയിൽ!

വെ കോടുകാതദ്രേഹം

പോകില്ല, കൊടുത്താലും

പോകില്ല, 'പകര'ത്തി-

നങ്ങളോ'ളൊരുക്കട്ടം!

എന്തു ചെയ്തിടും, തോഴി?—

വിഷമിച്ചു ഞാൻ, നന്നാ-

ചിന്തകൾ പൊങ്ങിപ്പൊങ്ങി-

ത്തുടിച്ചു മമ ചിത്തം.

എന്നി,ലന്നത്തെ—കുട്ടി-

കാലത്തെ—യധികാരം

തന്നെ,യെൻകളിത്തോഴ-

നങ്ങളെന്നാണിനും ഭാവം.

പ്രണയം മൂലം പക്ഷേ

സമ്മത,മെന്നാലും, നിർ-

മ്മൂണമായ് മരൊന്നിപ്പേ?—

ലോകനീതിയാം വ്യാപ്രം!

ആയതിൻ ദുരാചാര-

ദംഷ്ട്രകൾ, താരുണ്യത്തിൻ

ന്യായഗദ്ഗദ് കേട്ടാൽ

വിടുമോ, നൈർമ്മല്യത്തെ?

എന്തു സത്യവും മൂടാ-

നതിനങ്ങളോ കൈയിൽ

ചിതമാമൊരു വസ്ത്രം;

ജീർണ്ണിച്ചോരപമാനം.

ഞാനതു ചാർത്താമെന്റെ
 ജീവനാഥനുവേണ്ടി
 മാനസം മടിയം, ധാ,
 രാഗനിർമ്മലമല്ലോ!
 ഉടനേ, മുന്നിൽപ്പുതു-
 നിന്നൊരാപ്പനിൻപു-
 ചെടി ചായ്ച്ചൊരു പൂവു
 പൊട്ടിച്ചു സമ്മാനിച്ചേൻ!
 “പകരം തരാനിതാണെ”-
 നു ചൊന്നപ്പം നീണ്ടി
 സ്വകരത്താലെൻശിര-
 സ്പൃയത്തി, പ്രേമോന്മത്തൻ—
 തോഴി, നീ തലതാഴ-
 നെന്തിനാ,ണെനിശ്ശോഭ
 കോഴയും തോന്നീലപ്പോ-
 ഉന്നല്ല, ജാതാമോദം,
 തൽഗുണാമൃതീലെൻ-
 കരവല്ലികൾ കോത്തു
 ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ, ഞാൻ
 ചൊല്ലിനേനിതുമാത്രം:—
 “പൂവതു....ഞാൻ തന്നതു.....
 വാടിപ്പോം!—എന്നാ,....ലെന്റെ
 ജീവനിൽ....ഭവാൻ ചേർത്ത
 പുളകർ....മായില്ലല്ലോ!!....”

ഗീതം മൂന്നാം

കുളിർവനികയിൽ നീയും സഖികളും
 കുറുമൊഴികൾ നനച്ചുല്ലസിത്തുവേ;—
 അരികിലായി നിന്നോമനപ്പടമാൻ
 കുറുകനാമ്പും ചവച്ചുനിന്നീടവേ
 ഉദയകാന്തിയൊഴുകിയപ്പോഴും
 ഹൃദയമോഹനം ലാലസിച്ചീടവേ;—
 അവിടെ, നിൻമണിമേടയി,ചെത്തി ഞാൻ
 തവ സഹോദര സന്ദർശനോത്സുകൻ!

ഡെട്രി മൺകടം താഴെയി,ട്ടോടിയ—
 ചെടികളിൽച്ചെന്നൊളിച്ചു നീയെങ്കിലും
 കനകപഞ്ചരാനന്തസ്ഥയാം ശാരിക
 കളരവങ്ങളാൽച്ചെല്ല മാം സ്വാഗതം!

സരസസല്ലാരലോലനാം നിൻപ്രിയ—
 സഹജ,നെൻമുഖം ദർശിച്ച മാത്രയിൽ,
 വിരവിലോടിയണഞ്ഞെൻകരം ഗ്രഹി—
 ച്ചൊരു മണിമച്ചിലെന്നെ നയിക്കുയായ്.
 വിവിധസംഭാഷണാഘോഷപ്പൂർവ്വക—
 മവിടെ ഞങ്ങളിരിയുന്ന വേളയിൽ,
 മണിനിനദമെന്നോണം, വെളിയിൽ, നിൻ—
 മധുരഹാസം ലയിച്ചു പലപ്പൊഴും!
 ജനലിലൂടെ ഞാൻ നോക്കുമ്പോഴൊക്കെയും
 കനകവിദ്യുല്ലതപോലൊളിച്ചു നീ!

മലർവനികയിൽ നില്ക്കുന്ന നിന്നെ,യെൻ-
 മനസിയന്നേ കരകീക്കഴിഞ്ഞു ഞാൻ.
 പ്രതിഭയോലൈഴം നിന്നംഗസൗഭഗം
 പ്രതിഫലിച്ചിതെൻസപ്തരംഗങ്ങളിൽ.
 അനുഭവന,മനുതൊട്ടു, നിൻമേടയി-
 ലണയുവാനെനില്ലുണ്ടായി മോഹവും.

അവസരം നല്കി, നീയെന്നില്ലോമലേ,
 തവ സഹജൻറെ ജീവനായ്തീരുവാൻ.
 സുദൃഢമാക്കി ഞാൻ, യാദൃച്ഛികോദിത-
 ഹൃദയബന്ധമതാത്മതന്തുക്കളാൽ!
 കരുവശത്തെന്തൊരതുഭൃതസൗഹൃദം!
 മറുവശത്തോ? —മധുരപ്രണയവും!!.....

8—7—1108.

ഗീതം നാലു

അനുദിനം വിദ്യാലയത്തിലേയ്ക്കു -
 കനകാംഗി പോകുന്നതീ വഴിയാം.
 പുലർകാലത്തുമഞ്ഞു തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു -
 ണിളവെയിലെങ്ങും പരന്നിടുമ്പോൾ;
 വഴിവക്കിലോരോരോ തൈമരങ്ങൾ
 കുളിർകാറ്റിലാഞ്ഞാഞ്ഞിളകിടുമ്പോൾ;
 പരിചേലും കാനനമല്ലകൾതൻ
 പരിമളം മാഞ്ഞുതുടങ്ങിടുമ്പോൾ;
 ഒരു കൈയിൽ നാലഞ്ചു പുസ്തകവും
 മറുകൈയിൽ കൊച്ചുകുടയുമായി,
 ഇതിലേ കടന്നു നടന്നുപോമ -
 പ്പുതുതായ്പ്പുമൊട്ടിട്ടു മുല്ലവല്ലി!

* * *

അവിടെ, യെൻവീട്ടിൻ പടിഞ്ഞാറുപുറം -
 സ്തവമെഴുതുന്ന നോക്കി ഞാൻ കാത്തുനില്ക്കും.
 അവിടെ ഞാൻ നില്പതു കണ്ടുപോയാ -
 ലവളുട, നെന്തോ, തല കുനിക്കും.
 ക്ഷണമൊരു നേരിയ മനഃശാസ -
 മനയുമെഴുതുന്നതിർച്ചകളിൽ.
 വികസിപ്പിക്കും രണ്ടു നാണക്കുഴിയാ
 വിമലാംഗിതൻ പുകവിലിനെയിൽ!

അരികിലണഞ്ഞാൽ, തലചെരിച്ചൊ -
 ന്നവളെന്നെ മനമൊളിഞ്ഞുനോക്കും.

അകലെയായാ നേർവഴിപ്പാത രണ്ടായ്-
 ത്തിരിയും മരച്ചോട്ടിലെത്തുവോളം,
 ഒരു വശത്തല്ലമുയന്നുനില്ക്കും
 പുരവേലിയെന്നെ മറയ്ക്കുവോളം,
 ഭരീതാനുമോദമിടയ്ക്കിടയ്ക്കാ-
 ത്തരളാക്ഷി,യെന്നെത്തിരിഞ്ഞുനോക്കും!

നടരെല്ലാം വേർവെട്ട രംഗകംഘോ-
 ലിടവഴി തൂന്യുമായ് മാററി,യേവം,
 വിരവിലെൻദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ നിന്നാ-
 സ്സരഭിലസപ്തം മറഞ്ഞുതീർന്നാൽ,
 കൃതകൃത്യനായപോൽ, പിന്നെ, ഞാനെൻ-
 സദനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോരും!.....
 അഭിനയിക്കാതില്ലൊരു ദിനമി-
 ച്ചുപലമാമേകാകനാടകം ഞാൻ!

* * *

അവനതമഘലിയായ്, മുനിലൂട-
 ബുവനൈകഭാഗ്യം കടന്നുപൊകെ;
 ഹൃദയത്തിൻ സപ്തമത വിശ്രമിപ്പോ-
 രതിശുശ്രൂഷമാകുമഗാധതകൾ,
 തരിതരിപ്പിണ്ണുമാരെങ്ങുനിന്നോ
 വരമൊരു മായികരോമഹഷം!__
 അറിയാതെന്നാത്മാവിലപ്പൊ,ളേതോ
 നിരഘമാം നിവൃത്തി സഞ്ചരിക്കും!!.....

* * *

അതുമാത്രമാശിച്ചാണോ വഴിയി-
 ലവളേയ്ക്കു കാത്തു ഞാൻ നില്പതെന്നും.

ഗീതം അഞ്ചു്

അത്തരംഗിണിതൻ തടത്തിലു-
 പ്തലിത്തലഞ്ഞിത്തലിലായ്
 വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു ഞാ-
 നെച്ചനേരമനേകനായ്.
 അപ്പൊരിവെയ്ലിൽകുത്തിയാളിയാ
 മൽപ്പരിസരമണ്ഡലം.
 വൃക്ഷശാഖയിൽ വിശ്രമിയ്ക്കായ്-
 പ്പക്ഷിപുനം നിരാതപം.
 കാട്ടുപുല്ലുകൾക്കുള്ളിലായൊളി-
 ണ്താട്ടിടയനറകുമായ്!—

മന്ദമപ്പോളെൻമുന്നിലായൊര
 മൺകടവുമായെത്തി നീ.
 അതുതാവഹമാമൊരാനന്ദ-
 സ്വപ്നമായ് നിന്നെക്കണ്ടു ഞാൻ!
 തമ്മിലല്ലമിടഞ്ഞു നമ്മുടെ
 കൺമുനകളെന്നെന്തിനോ?
 ആനതാസ്യയായ് വെള്ളവു മുക്കി
 നീയുടനേ തിരിച്ചുപോയ്.
 ദൂരേ നീ പോയ് മറഞ്ഞിടംവരേ-
 യ്ക്കോമനേ, നിന്നെ നോക്കി ഞാൻ!

മന്ദമന്ദമനുപദം തവ
 മഞ്ജുമഞ്ജീരശിഞ്ജിതം.

സദ്രസമകലത്തുനിന്നടു-
 ഞെത്തിടുന്നതായ്ത്തോന്നി മേ;
 വിസ്മൃതി വീട്ടിയന്നിടം ചില
 സുസ്മരണകൾമാതിരി.

അമ്മനോഹരചിന്തയി,ലൊന്നു
 കണ്ണടയ്ക്കുവാൻ നോക്കി ഞാൻ!!.....
 * * *

മൃഗ താണു, വെയിലു പോയ്, മൃഗ-
 വാടലാഭമായ് വാനിടം.
 മമ്ബരം വീശി മന്ദവായുവിൽ
 മഞ്ജരിതലതാളികൾ.
 എൻമയക്കം കഴിഞ്ഞു;—തെല്ലിട
 കൺമിഴിച്ചുകിടന്നു ഞാൻ.
 പുറുവാടം പരന്നു നേരിയ
 പുഷ്പസൗരഭവീചികൾ.
 ഉജ്ജ്വലിയ്ക്കയാൽ കൊച്ചുമേഘങ്ങൾ
 പശ്ചിമാംബരവീഥിയിൽ.
 സാവധാനമെണീറാനന്തര-
 മാവഴി ഞാൻ മടങ്ങിനേൻ.

അപ്പൊഴുതെന്നിൽ,ത്തപ്തചിന്തയൊ-
 ന്നതഭവിപ്പതായ്ത്തോന്നി മേ.
 ഘോരവില്ലാതെൻമാനസം റൂഥാ
 വേദനിച്ചു മധുരമായ്.
 ഇപ്രപഞ്ചമറിഞ്ഞിടാതെന്നി-
 ലുതഭവിച്ചൊരാ മാത്രയിൽ,

നാദമില്ലാതടൻപോയ്ച്ചില
രോദനത്തിൻ കമിളകൾ!
മന്ദമന്ദം തിരകിയെന്നിനോ
മന്മനമിദമാരെയോ:—

“എങ്ങുപോയി നീ?...എങ്ങുപോയി നീ-
യെൻമനോഹരസപ്തമേ?”

24—4—1109.

ശിതം ഭരതം

മല്ലിക, യവൾ മഹാ-
കള്ളിയാ, ണബദ്ധത്തി-
ലല്ലാം ഞാനവളോടു
പറഞ്ഞു പോയി!

ഇങ്ങിതാ വരികയാ-
ണാളിമാർ, ഞാനിനിയൊ-
ന്നെങ്ങിനെയവരുടെ
മുഖത്തു നോക്കും?

എള്ളോളം നാണമില്ലാ-
തിന്നവൾ, വെറും പച്ച-
കള്ളങ്ങളവരോടു
പറഞ്ഞിരിക്കാം.

ഉല്ലാസഭരിതരാ-
യെല്ലാരുമതു കേട്ടു
സല്ലീലം കരം കൊട്ടി-
ച്ചിരിച്ചിരിക്കാം.

ഇന്നവർ മാറി മാറി
വന്നിനിക്കുളിയക്കി-
ക്കൊന്നിടം കനിവില്ല-
തെന്നെ നൂനം!.....

*

*

*

“എന്നിട്ടിതൊന്നുംതന്നെ
 ഞങ്ങളോടുകൂടിയാടാ-
 തിന്നോളം കഴിച്ചു നീ
 കേമിതന്നെ.

കേവലമൊരു ശുദ്ധ-
 വാവമെന്നല്ലോ ഞങ്ങൾ-
 ഉപേക്ഷിച്ചു നിന്നെ, കഷ്ടം,
 ധരിച്ചിരുന്നു!

നീയും നിൻ പ്രണയവും
 പ്രേമലേഖനങ്ങളും
 പൂവല്ലിക്കുടിലിൽ നിൻ
 കാത്തിരിപ്പും;

നീത്യവും ദിനാന്തത്തിൽ
 പൂ പഠിക്കുവാനെന്ന
 സത്യവാചകമൊന്നു
 മൊഴിഞ്ഞശേഷം

ഞങ്ങളെ വിട്ടുപിരി-
 ഞ്ഞൊറ്റയായ് പ്പുവനത്തി-
 ലങ്ങിങ്ങായെന്ന നിൻ-
 വിചരണവും!—

ഏകിലു, മന്നുതന്നെ-
 യീ നിശ്ശബ്ദമാസവങ്ങൾ
 ശങ്കിക്കാതിരുന്നില്ല
 ഞങ്ങളോടും.

അതുത,മിതുവരെ
 ഞങ്ങളെയിവയിലൊ-
 രല്ലവുമറിയിക്കാ-
 തിരുന്നല്ലോ, നീ!
 കട്ടനാൾ ഞങ്ങൾ തേടി-
 കണ്ടിടാഞ്ഞതിൻ തൃന്വ
 കിട്ടിപ്പോയ്!—ഇനി, നിന്നെ
 വിടില്ല ഞങ്ങൾ!!.....”

* * *
 ഈവിധത്തിലിന്നവ-
 രേവരും ഹൃദയത്തിൽ
 ഭാവനാസരണികൾ
 തെളിച്ചിരിക്കും!—
 സദ്രസമതിലെല്ലാം
 സന്ധിതം പല പല
 ചിത്രങ്ങളെക്കൂടും
 രചിച്ചിരിക്കും!—
 ഇങ്ങിനാ വരികയാ-
 ണാളിമാർ, ഞാനിനിയൊ-
 ന്നങ്ങിനെയവരുടെ
 മുഖത്തു നോക്കും?
 മല്ലിക,യവൾ മഹാ-
 കള്ളിയാ,ണവ്യാത്തി-
 ലെല്ലാം ഞാനവളോടു
 ചൊല്ലിയല്ലോ!

ഗീതം ഏഴ്

നീ മുഖം താഴ്ന്നിരിപ്പതെന്ത-
 ഞ്ഞാമരപ്പൊയ്ക്കുകടവുകല്ലിൽ?
 ഞരളമുൽക്കണ്ഠയാൽ നിന്നരികി-
 ലോളങ്ങളോരോന്നായാടിയെത്തി,
 കേളിനീരാട്ടിനിറങ്ങുവാൻ, നിൻ-
 കാലു വിടിച്ചു വിളിക്കയല്ലീ?
 സുന്ദരി, മന്ദിതചേഷ്ടയാൽ നീ-
 യെന്നിട്ടുമെന്തേ മടിച്ചിരിപ്പൂ?

സ്മരനയന്നും, വെയിലു മുത്തു,
 വാരിളംകാറ്റിൽത്തണുപ്പു മാഞ്ഞു.
 ദൂരത്താക്കുന്നിൻ മുടിയിൽനിന്നു-
 മോരോന്നായ് മേഘമുയന്നുകുന്നു.
 ഞരമന്ദം ജോലിത്തിരക്കുകളിൽ
 ഗ്രാമം മുഴുവനും വ്യാപരിച്ചു.
 നീ മുഖം താഴ്ന്നിരിപ്പതെന്ത-
 ഞ്ഞാമരപ്പൊയ്ക്കുകടവുകല്ലിൽ?

* * *

ഞരരോമലേ, നിൻമനോവിഹംഗം
 പാറിപ്പറക്കുന്നതേതു രംഗം?
 ഹാ, തവ സങ്കല്പം വിശ്രമിപ്പ-
 തേതു ഗന്ധവ്യാലതാനികഞ്ജം?
 പിൻതിരിഞ്ഞേ പം നീ നോക്കിട്ടുന-
 തെത്തിനിടയ്ക്കിടയ്ക്കുക്കുമായ്?

ഉൽപന്നമോദം നീ കാത്തിരിയ്ക്കൂ-
 മുൽപലസായകനേതു ധന്യൻ?
 തെല്ലകലത്താ വനത്തിൽനിന്നും
 മെല്ലെപ്പൊഴുപ്പൊടും വേണുഗാനം,
 സഞ്ചലശോണിമ നിൻകവിചിൽ
 സഞ്ജനിപ്പിയിയ്ക്കുവാനെന്തു ബന്ധം?
 ആ മോഹനാംഗനാമാട്ടിടയ-
 നാരോമലേ, നിനക്കാരൊരുവൻ?
 നാലുവാടും നീ പകച്ചുനോക്കി
 നാണകുണങ്ങുന്നതെന്തിനേവം?

* * *

നീയറിയുന്നില്ലേ, വൈകി നേരം
 നീരാട്ടിനിന്നിയുമെന്തമാന്തം?

20_7_1108

ഗീതം എട്ട്

കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൻ മുദ്രലസൗരഭം
 വഴിഞ്ഞൊഴുക,മെൻചപലചിന്തകൾ,
 ഇനിയുമോമലേ, വരികയാണു നിൻ
 പ്രണയഭീക്ഷയ്ക്കുമിരുന്നനാരതം.
 അവയ്ക്കു വിശ്രമമരുളുകിനു, നി-
 ന്നനുമതിയുടെ മടിയിലൊന്നു നീ!

അയി മനോരമേ,യദിക, നിന്നിൽനി-
 ന്നരുതെനിശ്ചൊന്നുമൊളിച്ചുവെക്കുവാൻ.
 ഇതിനുമുൻപു ഞാൻ പലേ തവണയും
 ശിഥിലമായൊരൈൻഹൃദയമീവിധം,
 പരമനഗ്നമായ് വലിച്ചെറിഞ്ഞു, നിൻ-
 പരിഭവത്തിന്റെ പദതലങ്ങളിൽ!—
 ഇനിയു,മെന്നിട്ടു,മൊരുക്കുമില്ല നീ-
 യനുശയത്തിലൊന്നിഴഞ്ഞുചെല്ലുവാൻ!

അമിതകോപത്താ,ലറിഞ്ഞിടാതെ, നി-
 ന്നധരപല്ലവം വിറച്ചിടുമ്പൊഴും,
 വനീരലരൈതിർക്കവി,ഉരുണിമ
 പതിനടങ്ങായി,ഇതുടുത്തിടുമ്പൊഴും,
 അനുനയം വന്നു തുളുമ്പുമെൻമിഴി-
 യനുഭവിയ്ക്കയാണൊരു നവോത്സവം!
 കുറവതില്ല നിൻവശീകരത,മി-
 ക്കുചിതഭാവം നീ വരിയ്ക്കില്ലും സ്വയം!

അലമലസമായ റിമപ്പൊന്നല-
 'രേതരതൈ'നു വിലക്കുമെങ്കിലും,
 ഉടനതു കേട്ടു വൃഥാ നിരാശനായ്
 മടങ്ങിപ്പോകാറില്ലൊരു മധുവവു!

കഴിഞ്ഞതൊക്കെയും കഴിഞ്ഞു—മേലിലി-
 ക്കലഹരംഗത്തിൽ കടന്നിടേണ്ട നാം!
 വരമഗുഡമാം സപകായ്മൊന്നു ഞാൻ
 വറഞ്ഞിടാം!—വരികരിക്കിലോമലേ!!.....

18—1—1108

ശീതം ദൻപത്

മമ ജീവനായകൻ വന്നുപോയി,
 മണിവിണ വേഗം മുറുക്കു തോഴി!
 സുലളിതസൗവണ്ണതാലമൊന്നിൽ
 സുരഭിലതാംബുലം സജ്ജമാക്കൂ!
 വിധൂരത വിട്ടാച്ചുഷകമൊന്നിൽ
 മധുരപാനീയം പകർന്നടുക്കൂ!
 ഇടയില്ലെനിസ്തുനിനിയൊന്നിനും—ഞാ—
 നിടറും കാൽവെപ്പാചങ്ങോടിയെത്തി,
 പ്രണയസ്മിതങ്ങളാൽ സ്വാഗതം ചെ—
 യ്ക്കണിമച്ചിൽ പൂജിച്ചിരുത്തിടട്ടെ!
 സഖി, നീയദ്ദേഹത്തെസ്സുപ്ലുരിയ്ക്കാൻ
 സകലതും വേഗത്തിൽ സജ്ജമാക്കൂ!....

അകലെയദ്ദേവൻ കയറിയെത്തും
 ശകടചക്രോത്ഥകധൂളിയല്ലേ,
 ഉടനടനവ്യക്തചിന്തകൾപോ—
 ലുയരുന്നതന്തരീക്ഷത്തിലെല്ലാം?
 പ്രതിമാത്രം ദൂരത്തു കേൾപ്പതെ,ന്താ—
 ഷതിരക്ഷുബ്ധിയൊച്ചയല്ലേ?
 മതിയിനിശ്ശങ്കവേ,ണ്ടെത്തുവതാ
 മദനമനോഹരൻതന്നെ, തോഴി!

ഇതു കഷ്ടമെന്തെന്നിസ്തുവതില്ലെൻ—
 ഹൃദയത്തുടിപ്പൊന്നടക്കിനിന്താൻ!

ഇടറുന്നെൻകാലുകൾ!—നൊറി നോക്കൂ
 കടകടെ,കഷ്ടം, വിയർത്തുപോയി!
 തെരുതെരുപ്പായുന്നു മിന്നലോരോ
 സിരയിലും!—ഞാനിനിയെന്തു ചെയ്യും?

കരു വാക്കു, വേണ്ട പോ,ട്ടുക്കുരമൊ-
 ന്നരുളുവാൻപോലുമശക്തയായ് ഞാൻ!
 ഇതുവിധം സംഭവിച്ചിങ്ങു നിന്നാൽ
 മതിയിലെന്നോടൊതു തോന്നുമാവോ!

പരിഭവമെൻനാഥനിലു—തോഴി,
 പറയുകെന്നോ,ടൊതു ചെയ്യണം ഞാൻ?....

9_1_1109

ഗീതം പത്തു്

അല്ലഭാഗ്യ ഞാ,നത്തുതാംഗ, നിൻ-
 സ്വപ്നസൗധത്തിലെങ്കിലും,
 മൽപ്രണയലഹരിയാലൊര
 പുഷ്പതലം രചിക്കുകിൽ!
 കണ്ണനീരിലലിഞ്ഞുചേരമീ
 മന്മനോരാഗസൗരഭം,
 നീയിനിയുമറിഞ്ഞിടാത്തതിൽ
 നീരസം ലേശമില്ല മേ!

ചാരമോമന്തം തീരം, ചന്ദ്രികാ-
 ധാരയൊക്കെയും മാഞ്ഞുപോം;
 മണ്ണടിഞ്ഞു മറയു,മിക്കളിർ-
 മഞ്ജുമുല്ലമലരുകൾ—
 ഉൾപ്പുളകദിയായിട്ടെന്നാരി-
 യുത്സവകാചമീവിധം,
 ഹന്ത, നാം തപ്തചിന്തയാൽ, പാഴിൽ
 സന്ത്യജിയ്ക്കുന്നതെന്തിനായ്?

* * *

വെൺമലരണിപ്പട്ടുമെത്തയി-
 ലെൻറടിയില,നാമയം,
 വീണവായന കേട്ടുകേട്ടു്നീ
 വീണറങ്ങുന്ന വേളയിൽ,
 തെല്ലകലയാ വല്ലകി വെച്ചു
 മെല്ലെയെൻകരവല്ലിയാൽ,

അച്ചെറുട്ടുടുകുന്തളച്ചുരു-
 ഉത്തമോദം തടവിയും,
 ഉമ്മവെച്ചുവെച്ചാ മനോഹര-
 ഗണ്ഡയുഗ്മം തഴുകിയും,
 രാഗലോലയെനിഞ്ചൊരു വെറും
 രാവുമാത്രം കഴിയുകിൽ!

* * *

കോമളോൽ ഏല്പുതാരകൾ മാഞ്ഞു
 കോടകാർ മൂടി വാനിടം.
 ഈ വിജനനികുഞ്ജകത്തിലെൻ-
 ദേവ, ഞാനേവമേകയായ്,
 തപസ്വമാഗമം കാത്തുകാത്തിനി-
 യെത്ര നേരം കഴിയണം?

ആടലാൻിടുമെൻമനസ്സുപോൽ
 വാടുമീ മുല്ലമാലയും
 ചേരി, ഞാനിതാ ചോകയാ,ണശ്രു-
 ധാരയിൽ വീണ്ടും മുങ്ങുവാൻ!

എന്നൊരു രാവിലെങ്കിപ്പും ഭവാ-
 നെന്നരീകിലണയുകിൽ,
 അന്നൊരാനന്ദസുസ്തിതത്തിലി-
 ക്കണ്ണനീർ ഞാൻ പൊതിഞ്ഞിടാം!!....

ഗീതം പതനൊന്നാഢ്

അല്ലണിവേണി കെട്ടിവെച്ചുള്ളിലീ
 മുല്ലമാല ഞാൻ ചൂടിച്ചിട്ടെട്ടെയോ?
 ചുംബനങ്ങളാൽ പേർത്തുചിപ്പെന്തളിർ-
 ചുണ്ടു രണ്ടും ചുവപ്പിച്ചിട്ടെട്ടെയോ?
 കോമളാഃശ്ശൃഷധാരയാൽ നിന്നെ, ഞാൻ
 രോമഹർഷത്തിൽ നീന്തിച്ചിട്ടെട്ടെയോ?
 ചൊല്ലുയേ, മൽപ്രിയേ, നിൻകുളിരുടൽ
 പുല്ലി ഞാനൊരു ഗാനമാകട്ടെയോ?

അന്യനാണോ വരാംഗി ഞാ,നേവമെൻ-
 മുന്നിൽ നിന്നിത്ര നാണംകുണങ്ങുവാൻ?
 തട്ടിചാരുമാറില്ലൊരു പുഷ്പവും
 തൊട്ടു ചുറ്റും പരക്കുന്ന വണ്ടിനെ.
 എത്രയോമൽ സപകായ്ങ്ങളാണത്ര
 വിസ്തരിപ്പതത്താരിൻ ചെവികളിൽ!
 ഇല്ലതിനൊരു ലജ്ജയും, തന്നടു-
 ത്തുല്ലസിപ്പതിനിഷ്ടമില്ലാത്തുടും!

പട്ടുസാരി ഞാൻ നേരെയൊക്കാം—ഇതാ
 ഞെട്ടി, ദൂരത്തൊഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു നീ!
 തല്ലിടൊല്ലേവമെന്നെ നീ ദൂരെ നീ-
 നല്ലസന്തുഭൂചില്ലിക്കൊടികളാൽ!
 ചേലിലാലോലനീലാളുകാളികൾ
 കേളിയാട്ടമിക്കോമളനൊറിയിൽ,

ഉദസം സമ്മതിച്ചാലുമിന്നൊരു
കൊച്ചുക്കുങ്കമപ്പൊട്ടണിയിൽക്കുവാൻ!

മഞ്ഞുതുളികൾ വീണു വിരിഞ്ഞിടം
മഞ്ചുവാമൊരു ചെമ്പനീർപ്പുവുപോൽ,
വേപ്പ് ചിന്നിപ്പൊടിഞ്ഞാത്തലജ്ജയാൽ
ചോപ്പിരട്ടിച്ചൊരിക്കവിരത്തട്ടുകൾ,
പ്രാതിനിധ്യം വഹിയ്ക്കയല്ലല്ലി, നിൻ-
മേദിരസ്നേഹചിന്തകൾക്കൊക്കെയും?
ഞാനറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞെന്നവയിലെ-
ഗ്ഗാനസാന്ദ്രമാം സന്ദേശമോമലേ!

* * *

ചന്ദ്രലേഖ കിളിനൊരു നേരിയ
ചന്ദ്രിക വീണുലാചിയെല്ലാടവും.
നാമിരുവർ തനിച്ചായ്—വെളിയില-
ഗ്രാമമെല്ലാമൊതുങ്ങിയുറക്കുമായ്.
എണ്ണ തീൻ വിളക്കിൽ—വിടയുമ-
സ്വണ്ണദീപം ക്ഷണത്തിൽ പൊലിഞ്ഞുപോം.
വിന്നെ?—യെന്തിനീനിയും നമിപ്പതി-
സ്സന്ദരാനനം, ലജ്ജാവിവണ്ണമായ്?....

ഗീതം പന്ത്രണ്ടു്

ഏകയാ, യനപദശിഞ്ജിത-
വിലോലയായ്,
പോകുന്നതെവിടെ നീ
പുനിലാവേ?

സാരിത്തുവിനാൽ, മുഖസാരസം
മറച്ചു നീ
സാവധാനമാദേവം
നടന്നുപോകെ,

എന്തെല്ലാം സുഖമയചിന്തക-
ളിളകി, യാ
മൺതരികളുംകൂടി-
സുഖിച്ചിരിയ്ക്കാം!

ചെന്തളിരിതളൊളിച്ചുണ്ടിലാ-
യിടയ്ക്കിടെ-
ച്ചിത്തമാ മനോഹര-
മധുരസ്വേദം,

കത്തില്ല കുരുക്കുത്തിയ്ക്കിത്രനാൾ
പിച്ചിട്ടു-
മിത്തിരിപോലുമൊന്നു
പകർത്തിവെണ്ണാൻ!

ജാതകുഴുതും നിനക്കാതിരൂ-
മരളിയ-

തേതൊരു വസന്തശ്രീ-
യായിരിയ്ക്കാം?

ഗീതികേ, രൂപമില്ലാതിരുന്നാൾ
നീയിരുന്ന-

തേതു വൃന്ദാവനത്തി-
ലായിരുന്ന?

താരണ്യമടുത്തൊന്നിത്താലോലി-
ച്ചിടും, തവ

താരെതിരടൽ ചല്ലി
തളിത്തുനില്ലെ,

ചഞ്ചലയുവജനസഞ്ചയ-
വിലോചന-

ചഞ്ചരീകളെ ജ്യാരോ-
ന്നരീകളെത്തി,

തപലദവരിചയാതലം-
തയാലൈത്ര!

കുല്ലിതനിവേദനം
ഖൊഴിച്ചിരിയ്ക്കാം!

മന്നിൻറെ മടിത്തട്ടിൽ മന്ദ-
മടൻ വീണ

വിണ്ണിലെക്കിറണമേ,
വിസ്മയമേ,

സകലസുഖസപ്തസഞ്ചയ -
 സുരഭില -
 സങ്കേതരംഗകമേ,
 സൗഭഗമേ,
 കേവലസപ്തതുല്യ, മീവീധ -
 മിത്രയോഗം
 പോവല്ലേ, പോവല്ലേ നീ,
 പൂനിലാവേ!!....

* * *

സൗന്ദര്യദേവതേ, നിൻമുന്നിലെൻ -
 ഹൃദയത്തിൻ
 സൗവണ്ണകസുമങ്ങൾ
 നിരത്തിവെള്ളാം.
 നിഷ്കളപ്രണയത്തിൻ പട്ടുന്ത -
 ലിലാ മല -
 രൊക്കെ, ഞാൻ കൊരുത്തൊരു
 മാല കെട്ടാം.
 ആ മലർമാലിക നിൻകണ്ണത്തി -
 ലണിഞ്ഞിട്ടീ
 രോമഹർഷത്തിനെ, ഞാൻ
 യാത്രയാക്കാം!

ജന്മജന്മാന്തരത്തിലെങ്ങാനും _

മൊരുപക്ഷേ

നമ്മുടെ പരിചയം

മാഞ്ഞുപോയാൽ _

അന്യനപ്രണയികൾ നമ്മളു _

ന്നിരുവരു _

മന്യോന്യമറിഞ്ഞിടാ _

തന്യരായാൽ _

നിശ്ശബ്ദനിമേഷങ്ങളോരോന്നും _

മടുത്തേത്തി

നിശ്ശങ്കം നമ്മെ നോക്കി _

കടന്നുപോയാൽ _

കഷ്ടമിക്തമ്ബന്ധമെന്തിനോ

നമ്മെക്കൂട്ടി _

മുട്ടിച്ചതിജ്ജഗത്തി _

ലിപ്രകാരം?

അയ്യയ്യോ, സഹിഷ്ണുവൊല്ലുന്നത്തെ

വിരഹങ്ങൾ

വയ്യവ,യ്യതിനു നാം

മുതിന്നുകൂടാ!

വിസ്മൃതിശ്ലീശ്ലീവാന്മാകാത്ത

വിധം, ചില

വിദ്യുല്പതികകളാൽ

വരിഞ്ഞുകെട്ടി,

വിസ്തൃതസ്തിമിതങ്ങൾ, നമ്മുടെ
ഏദയങ്ങൾ
വിസ്തൃതപ്രപഞ്ചത്തിൽ
വിട്ടുശേഷം,

തമ്മിലൊരവസാനചുഞ്ചലം -
തോടുകൂടി
നമ്മൾകീഴവഴിയാൽ
പിരിഞ്ഞുപോകാം!.....

* * *

സൗരയൂഥത്തിൽ, ശതസംവത്സരം -
രങ്ങൾകൂടി -

സ്തുവണ്ണതേജോഗോളം -
യുഗളമേകം,

സന്തതഭ്രമണത്തിൽ, വല്ല ദി -
കിലുംവെച്ചു
ചിന്തിയാതൊരു നോക്കു
കണ്ടിടുംപോൽ,

വീണ്ടും നാം കണ്ടുമുട്ടാം, വീണ്ടും നാം
വിസ്തൃതീയ്കാം
വീണ്ടും നാം വിരഥത്തിൽ
മറഞ്ഞു മായാം!

അങ്ങനെയനശപരമാകമാ _

രനുരാഗ _

മംഗളതീർത്ഥാടനം

നമുക്കു പോരും!

വാചനപ്രണയത്തിൻ വാലൊളി _

കുതിർ വീശി _

പോവുക, പോവുക നീ

പുനിലാവേ!!....

14_7_1109

ഗീതം പതിമൂന്നാം

അസീതമേഘപരീതമാണഞ്ചര-
 മയി പഥിക, നിനക്കു പോകേണമോ?
 മദനമോഹന, മംഗളദർശന,
 മഴ നനയേണ്ടതല്ല നിൻ വിഗ്രഹം.
 സഹജനൊത്താ വരാനായിൽ, മെത്തയിൽ,
 സസുഖവിശ്രമം കൈക്കൊൾക സാദരം.
 പൂലരിപ്പൂവനു പുണൻ ജഗത്തിനെ-
 പ്പുകുടിലിയിൽ മുട്ടുന്ന വേളയിൽ,
 കർണ്ണസുഖലക്ഷ്മണാനന്തരം
 വിരിയുകിലെനിഷ്ഠിപ്പൂ വിസമ്മതം.

തരുണതയിൽ കലീനത ലീനമായ്-
 ത്തിരതുകുന്ദുന്ന നിൻമോഹനാനന്ദം
 ഇവിടെനിന്നു നീ വേർചിരിഞ്ഞീടില്ല-
 മിനിയൊരിഷ്ടലും വിസ്മരിഷ്ടിപ്പൂ ഞാൻ.
 അതുവിധത്തിൽ ബിംബിപ്പതുണ്ടൊരു
 മതി മയക്കുന്ന മാന്ത്രികസൗഭഗം!

ഇരുളിലൊറ്റുപുലയേണ്ടതല്ല നീ-
 യിവിടെനിന്നുപോയോ,മൽകീരണമേ!
 സുലളിതസ്വപ്നലോലുപമാമൊരു
 സുഖസുഷുപ്തിതൻ പക്ഷുപുടങ്ങളിൽ,
 മുട്ടലുമായിന്നു നീയമൻിടുവാൻ
 ഹൃദയപൂർവ്വകം പ്രാർത്ഥിച്ചിടുന്നു ഞാൻ!

തവ ശയനത്തിനകമൊരുക്കിയ -
 ന്നവിടെ മേവിടുമക്കൊച്ചുകുട്ടിയിൽ,
 അനുഭവനം, ഞാനൊരാണുചിന്തയൊ -
 ത്തനുഭവിയ്ക്കുമെന്നേകാന്തവിശ്രമം!

അവികലാത്മാത്മമായെൻമനസ്സിൽനി -
 ന്നവിടെയിരറിറു വീണിടം സ്വന്ദനം,
 അമിതകൗതുകം ലോഷിയ്ക്കമാദരാ -
 ലയി പഥിക, നിന്നാഗമസ്വാരകം!!....

22_3_1109

ഗീതം പതിനാലാം.

അജഗജനോഘനനൊരൊഴുപ്പമണി-
 മച്ചി,ലന്നല്ലിൽ സമൃദ്ധിയിൽ,
 ജാലകമാറ്റുമായ് നാലഞ്ചുതാരകൾ
 നീലവാനിങ്കൽനിന്നെത്തിനോക്കി.
 പുഷ്പങ്ങൾ ചിന്നിയ പട്ടമെത്തപ്പാ-
 തപ്പുഷ്പബാണനിരുന്നിരുന്നു.
 അങ്ങൊര നേരിയ മല്ലികാസുരരും
 തെന്നലിൽച്ചിന്നികലർന്നിരുന്നു.
 ചന്ദ്രിക വീശി, നിഴലും വെളിച്ചവും-
 മങ്ങലും തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്നു.

മൽക്കിളിവാതിലൊരല്ലം തുറന്നു ഞാ-
 നകോമളാസ്യമൊളിഞ്ഞു നോക്കി.
 താരണ്യരശ്മികൾ തഞ്ചുമാ നേത്രങ്ങൾ
 താഴെ, നിലത്തു, പതിഞ്ഞിരുന്നു.
 സുന്ദരമാ മുഖം പ്രേമപ്രസന്നമാം
 ചിന്തകൾകൊണ്ടു തുടുത്തിരുന്നു.

എന്തോ മധുരമാം വേദന, പെട്ടെന്ന്-
 ചേതസ്സിലഞ്ചൊരു മിന്നൽ മിന്നി.
 കഷ്ടം, ധാ, ഞങ്ങളെയാങ്ങിങ്ങിരുത്തുമി-
 ദൃഷ്ടകവാടകം നീങ്ങിയെങ്കിൽ!....
 ധാ, രണ്ടു ജീവിതസപ്തങ്ങൾതൻ നടു-
 ക്കാരി യവനിക തൂക്കിയിട്ടു?

അന്യോന്യം രണ്ടു വാക്കോതാനുമാകാത്തോ-
 ന്നൊയമരേരിതു സാധുവാക്കി?
 ഏതേതു ചക്രവാളത്തെപ്പിളർന്നുകൊ-
 ണ്ടോടിയണഞ്ഞതാണീ നിയമം?
 നിഷ്കരലോകമേ, നീയെന്നീപ്പാതകം
 വശ്യാത്തവില്ലലാൽ മാച്ചുതീർക്കും?...

അങ്ങിങ്ങിരുന്നയ്യോ, തേങ്ങിക്കരയലാൽ
 ഞങ്ങളീ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടും!
 നേരം വെളുത്തിടും—ഞങ്ങളെ മുട്ടുമി-
 ക്കുരിരളെന്നാലുമെങ്ങു നീങ്ങും?
 കല്പാന്തകാലംവരേയ്ക്കീ വിരഹത്തി-
 ലുല്പതിയ്ക്കണം, ധാ, ഞങ്ങളെനോ!!....

11_12_1108

ഗീതം പതിനഞ്ചു്

മജ്ജിമനാഥ, ഞാൻ ലജ്ജയാലൊൻമുഖം
 പൊത്തി, നിൻ ചാരത്തിരികുന്ന വേളയിൽ,
 ഏത്തിനോക്കീടുന്നതെന്തിനാനിങ്ങോട്ടു
 മുശുകളാകമത്താരാകമാരികൾ?
 ഏകാന്തസുന്ദരചിന്താശരങ്ങളാൽ
 രാഗപരവശമായ നിൻമാനസം,
 സ്വന്ദനാപ്തകളാലച്ഛിപ്പതാരെയെ -
 നെടന്നാടിനിയുമൊന്നോതാത്തതെന്തു നീ?

ചന്ദ്രിക വീണ, നിഴലും വെളിച്ചവും
 തിങ്ങിത്തീളങ്ങുമീ മുല്ലക്കുടിയിൽ, നാം,
 ഞാനുയാന്യസംസീകതലോചനാഗ്രങ്ങളാ -
 ലാതമസന്ദേശമെടുത്തു കൈമാറവേ,
 വെൺമുകിൽത്തുന്വാൽ മുഖം മാറച്ചെന്തിനോ
 കൺമണിത്തീകൾ ചിരിക്കുന്നു ഗുഹ്യമായ്!
 മന്ത്രിപ്പു മന്ദം മധുമാസമാരത -
 നെടന്താ മധുരസപകായ്കും മരങ്ങളിൽ.

ദേവ, നിൻമുഖീയെൻമാദാടു ചേർത്തു ഞാൻ
 മേവ്യ,മൊരക്ഷരം മിണ്ടാതെ നിശ്ചലം.
 ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുമെൻ കണ്ണുമടച്ചു ഞാൻ
 രുദ്ധങ്ങളായ നിൻ ചിത്തത്തുടിപ്പുകൾ.
 എന്നെസ്സഹഷം തലോടിത്തലോടി, നീ
 മന്ദം മൊഴിയുന്ന രാഗപചസ്സുകൾ,

ഞാനാസുപദിക്കുമെന്നാത്മാവിനാൽ, സുപക്വ-
ഗാനാമൃതത്തിൻ കണികകൾമാതിരി!

രാത്രിതന്നന്ത്യയാമത്തി,ലെണീറു നാം
യാത്രചരഞ്ഞു വിരിയുന്ന വേളയിൽ,
എന്നണിവേണിയഴി,ച്ചുതിൽ മൃദിയ
ചൊന്നലരൊന്നു നിനക്കു ഞാൻ നല്കിട്ടും.
എന്നെത്തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞുനോക്കി സുപയം
മുന്നോട്ടു പോകുന്ന നിൻവിഗ്രഹത്തിനെ,
ആദരാൽ ഞാനണിയിക്കും, നനവാണൊ-
രായിരമായിരമല്ലലമാലകൾ!....

മന്ദഹസിക്കുമുഷഃപ്രകാശത്തി,ലെൻ-
മന്ദിരം മുങ്ങിച്ചിരിയുന്ന വേളയിൽ,
ജീവാധിനാഥ, നീ പോയ്മാഞ്ഞീടിനോ-
രാവഴിത്താരയും നോക്കി ഞാൻ നിന്നിട്ടും!
പോയ്ലോയ രാവിൽകഴിഞ്ഞതെല്ലാ,മൊരു
സുപക്വമായ്ത്തോന്നുമെനിക്കു,പൊഴക്ഷണം,
ഏൻകവിൾ രണ്ടും നനയു,മൊരു നേർത്ത
സങ്കടത്തിൻ ചില കണ്ണീർക്കണങ്ങളാൽ!!....

ഗീതം പതിനാറ്

കാമകോമളനായുവാവെന്നെ -
 കാണുവാനിടയാവുകിൽ,
 ഒരപ്പൊഴൊക്കെ, യൊരല്ലമാസത്താൽ
 സല്ലീരിക്കുന്നതെന്തിനായ്?
 തോഴി, തൽക്കുണം മാമകാനനം
 താഴുവാഞ്ഞു കാരണം?

കണ്ടുമട്ടം പരസ്സരം - പക്ഷേ
 മിണ്ടിടാറില്ലൊരക്ഷരം.
 എങ്ങനീനോ നിരഘമാം ചില
 മിന്നലുമായിട്ടല്ലമാൻ,
 വന്നു വന്നുവെക്കുകയുമെട്ട -
 തെന്നിൽ വീശിപ്പിരിഞ്ഞുപോം.
 പിന്നെ, യന്നു മുഴുവനും, വെറും
 മന്ദിതയായ് ഞാൻ വാഴണം.
 കണ്ണടച്ചാലും കണ്ടിടാമെന്നി -
 കമ്മനോഹരവിഗ്രഹം.
 ഘനം, ചിന്തനാതീതമാകുമി -
 തെന്തു നിശ്ശബ്ദബന്ധമോ!

സപാനദിപ്പണമാകുമാ മുഖം
 ശാന്തകോമളമാകിലും
 തകിടുന്നതുണ്ടിന്നതിലേതോ
 സങ്കടത്തിൻ നിഴലുകൾ.

ദീനതയതു കാണുമ്പോഴേക്കും,
മാനസം തകരണം മേ!
എന്തു കാരണമല്ലമാനേവം
ചിന്തയിൽ സദാ വെന്തിടാൻ?

കാമദസുഖമെത്രമേലെന്നി-
ക്കീ മണിമട നല്ലിലും,
തോഴി, സന്തതമെന്തിനോ വൃഥാ
കേഴുകയാണെൻമാനസം!

ഉണ്ടധികാരമത്തരണനി-
ന്നെന്തുചെയ്തോട ചൊല്ലുവാൻ.
മന്ദനം ദഹിപ്പിക്കുമീ വെറും
മൗനഭാവം പിന്നെന്തിനോ?
നിർദ്യലോകം, ഞങ്ങൾക്കുള്ളൊരീ
നിത്യഭിരുദമോ?

* * *

ദേവദഹനലോലയായി, നീ
കോവിലിൽപ്പോകും വേളയിൽ,
ആ മരച്ചാട്ടിൽക്കണ്ടിടാം നിന-
ക്കു മനോമോഹനാംഗനെ,
ആകലാവേശിതാനതാസ്യനാ-
യേകനായിരിക്കുന്നതായ്!
സുന്ദരമാകുമീ മലർച്ചെണ്ടാ
വന്ദ്യചാദതലങ്ങളിൽ,

സാദരം നീ സമർപ്പണം ചെയ്തി-
ന്നോതിടേണമൊന്നീചിധം:—

“ദേവ, താവകചാദവകജ-
സേവിനിയൊമെൻസപാമിനി,
തന്നയച്ചതാണീയുപഹാര-
മിന്നിതംഗീകരിക്കേണ!!....”

27—2—1109

ഗിതം പതിനേഴ്

താമരത്തളിരിതളിൽ ഭാമ രചിച്ചോരാ
 പ്രേമലേഖം നോക്കി നോക്കി ഞാനിരുന്നപോയി.
 നേരം ചൊല്ലാമാ ലിഖിതവായനയാൽ, കഷ്ടം,
 നേരമിത്രം വൈകിയതേ ഞാൻ മരണപോയി.
 ഇങ്ങനെയാനിത്രയും ഞാൻ താമസിച്ചമൂലം
 നിങ്ങളെന്നോടീവിധം പഠിപ്പിക്കരുതേ!
 സാന്നിദ്ധ്യം നിങ്ങളേവം മാലകെട്ടുന്നേരം
 ഞാനൊരു കഥ പറയാ, മാളിമാരേ, കേൾക്കൂ:.....

“പരമപാവനപ്രണയവാടിയി-
 ലൊരുതൈമാന്തളിർത്തുഞ്ചി-
 ലിരുപരവശമൃദയകോകില-
 മൊരുദിനമിരുന്നാടി.
 മധുമാസോത്സവലയത്തിലാമന-
 മധുചിമുചിനെപ്പറ്റി
 മധുമധുരമാം പല കഥകളും
 മതിമറന്നവർ പാടി.
 അരുതിയിലാരുമറിയാതെ, യാത്ര
 പറഞ്ഞു, വേർപിരിഞ്ഞയ്യോ
 അമിതവേദനം കരഞ്ഞുകൊണ്ടവർ
 പറന്നിരുവഴി പോയി!”....

‘എന്തു തോഴി, ഞങ്ങളാരു ചിന്തിയാത്ത കാര്യം-
 മെന്തിനീ വളച്ചുകെട്ടിച്ചൊന്നിടുന്നതെല്ലാം?’

ഏതു നവകോകിലങ്ങളേതു വസന്തത്തി-
 ലേതുമാരുമറിഞ്ഞിടാതേവമൊത്തുചേന്നു?
 പിന്നെയവരെന്നിനായിട്ടുണ്ടുമിങ്ങും തമ്മി-
 ലുനതസന്തപ്തരായി വേർപിരിഞ്ഞുപോയി?
 ഇത്രമാത്രം ശോകപൂർണ്ണമായൊരിച്ചരിത്രം-
 മിത്തരത്തിൽ, തോഴി, നീയൊളിച്ചുവെക്കരുതേ!

“പറയാമൊക്കെ ഞാൻ, സവികളേ, നിങ്ങളും
 പരിഭ്രമിയ്ക്കരുതൊട്ടും
 പരമസങ്കടം വഴിഞ്ഞിട്ടൊരാൾ
 ഹൃദയവിധിയാണകാർയ്ക്കും!
 പറയാം, ഭാമയും മുരളിയും തമ്മിൽ
 പ്രണയബദ്ധരായ്ത്തീർന്നു.
 പരിചിലന്യോന്യം ഹൃദയനിർമ്മല-
 വരണമാലയുമിട്ടു.
 മലർവനികയിൽ, നിശയിൽ, മാലതീ-
 നികുഞ്ജകുളിലെന്നും
 മധുരസല്ലാപവിധുരമാനസ-
 രവർ നിശ്ശബ്ദമായ് വാണു.

നീണ്ടുനിന്നിപ്പോഴൊന്നാളിടക്കോമളനിപ്പാണം
 നീളെ നീളെത്തൽക്കുണം പരന്നിതാ രഥസ്യം-
 കാമുകനുടനെയെങ്ങോ നാടുവിട്ടുപോയി
 ഭീമതാപസിന്ധുചികൽ ഭാമ ലീനയായി.
 ആരോടുകൂടിയോമലാളിൻ മാനസത്തിലിന്നും-
 മാറിടാതെരിഞ്ഞെരിഞ്ഞുയരുമാ സ്തുതിംഗം?

ഇത്രമാത്രം ക്രൂരമാണീ ലോകമെന്നു മുൻപൊ-
രിത്തിരിയുടേ ഞാനറിഞ്ഞില്ലാളിമാരേ, സത്യം!...”

‘ചാവത്തെന്തിനു വലതും, തോഴിയി-
കുവടലോകത്തിലുണ്ടോ
വരമവാവനപ്രണയമന്ദാര-
ലതികുഴപ്പമന്ദാനം?
അതു വളരവാൻ, മലരണിയുവാ,-
നനുവദിക്കുകയില്ലീ-
മൃതിയു,മീഷ്യയു, ദുരയു, മാമുലു
പുലത്തിടുന്നതാം ലോകം!
പ്രണയം!—ആത്മാവിൻ പ്രണയം!—ശാശ്വത-
നിരപ്പനിപ്പാണകേന്ദ്രം!
ഹൃദികളില്ലതിൻ മയിമ കാണവാ-
നലകിലിപ്പൊ,ഘോരതോഴി!!!...?’

7—4—1108.

ഗീതം പതിനെട്ട്

കവനകോമളഗഗനവീഥിയിൽ
 കനകതാരകൾ തെളിയുമ്പോൾ,
 വിരഹഭാരത്താൽ വിവശയായിന്നെൻ -
 വിജനശയ്യയിൽ മരുവും ഞാൻ!
 ഭരണയുമെന്നടുത്തമിതമോദമാ -
 ന്നമലമാലേയപവമാനൻ.

കമുഖ്യാസവകിരണമാലകൾ
 കളമ്ബ വീശുമെൻ മണിമച്ചിൽ.
 പരിചിലേകാന്തമധുരമാകമ -
 പ്പരമനിർമ്മാണസമയത്തിൽ,
 നനയും കണ്ണീരിൽ, മുഴുലമായൊരൻ
 ഹൃദയം നെയ്യുന്ന നിനവുകൾ.

തവ സമാഗമതപരയാലെൻചിത്തം
 തകരും നഗ്നമാം പരമാത്മം,
 വെളിയിൽ മന്ത്രിക്കും മധുരമായ്, മന്ദം
 തലകുണക്കമാ വിടവുകൾ.

തവ പദന്യാസം വെളിയിലായ് കേട്ടെൻ -
 തനുവിൽ വേപഥു കലരമ്പോൾ,
 വിരളഹാസത്താലകലെനിന്നെന്നെ -
 ത്തരളതാരകൾ കളിയാക്കും.
 കതകു നീക്കുമെൻ കരലതകൾതൻ
 കനകകങ്കണകപണിതങ്ങൾ,

വിരവിൽക്കൊച്ചുകൊച്ചുലകൾ ചേർന്ന്,മെൻ-
 കരളിലും, മണിയറയിലും!
 ഇണയുമൊത്തിരുന്നകലെ രാക്ഷയിൽ
 പ്രണയസംഗീതം ചൊരിയവെ;
 അരികിൽ, വെറിലച്ചുരുളുമായി, ഞാൻ
 ഭരിതമന്ദാക്ഷമണയവെ;
 കളിയാക്കും ഭവാനീവളെ,സ്സാകൂത-
 മൊളിവില്ലുളോരോ മിഴിയേരാൽ!

പുളകിതാംഗിയായ്, തവ മാർത്തുടി,ലെൻ-
 തലയും ചായ്ച്ചു ഞാൻ നിലകൊള്ളും
 അവനിയിലാരുമറിയാതേവ,മൊ-
 രനഘനിർവൃതിയടയും ഞാൻ!!.....

ഗീതം പത്തൊൻപതു്

നിങ്ങളെന്നോമനയെ
 വല്ലഭിക്കിലും കണ്ടാ-
 ലിങ്ങു ഞാനിരിപ്പതായ്
 മിണ്ടരുതേ!

* * *

എന്നെയും തിരക്കിയാ-
 ചുന്ദനവനങ്ങളിൽ-
 ചെമ്പനവളലകയാ-
 ണെന്നിച്ഛുറിയാം.
 കാരോരോ തളിരിടനാ-
 ടോരോരോ മലരിനോ-
 ടോരോരോ രഥസ്യുങ്ങ-
 ചോതിയോതി;

താലോലിച്ചടുത്തെത്തും
 മാലേയപവനനി-
 ലാലോലലതികവോ-
 ലാടിയാടി;

ഞാനാകും നിഴലിനെ,-
 കാണുവാനായാക്കൊച്ചു
 പൂനിലാവെവിടെല്ലാ-
 മലഞ്ഞിരിച്ഛും?

2024
 2024
 2024

എന്നാലുമെന്തുചെയ്യാം,-
 മൊന്നങ്ങു വന്നുപോരാ-
 നിന്നെന്നിടയിലെല്ലാ-
 നോമലാളേ!

എന്തൊരു ജോലിത്തീര-
 കാണിവിടുള്ള,തവ
 സംത്യജിതസ്തുതിയാണി-
 യ്യാവതാണോ?

ഓ, കഷ്ടമവസരം
 കിട്ടുന്നില്ലെന്നിടയ്ക്കൊരു
 രാഗലേഖനം നിന്ന-
 കൈഴ്ത്താൻപോലും!

കുറപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളൂ
 വേണ്ടിടത്തൊക്കും, പക്ഷേ
 തെറ്റിദ്ധരിച്ചിടാത്താൽ
 മതി നീയെന്നെ.

* * *

സങ്കടം സഹിയാതെ,
 ഞാനയച്ചിട്ടു,മെന്റെ
 സങ്കല്പസുരഭില-
 ചുബ്ബനങ്ങൾ,

കാമലേ, തവ പ്രേമ-
 ലോലുപഹൃദയത്തി-
 ലോമനിശ്ചാളിച്ചുവെ-
 ച്ചീടുമോ, നീ?

ആയിരം കൂട്ടമെനി-
 സ്തോത്രവാസുണ്ടു നിന്നോ-
 ടാവതെന്തെന്നാ,ലെനി-
 സ്തീല്ല നേരം!!.....

23_11_1108.

ഗീതം ഇരുപതു

ഇന്നിത്ര താമസമെന്താണു?—വേഗത്തിൽ
 വന്നാലു,മെൻകൊച്ചുവെള്ളിനക്ഷത്രമേ!
 ഉദ്രസ,മോമനേ, നിൻമുഖം കാണുവാ-
 നെത്രയോ നേരമായ്കാത്തിരിയ്ക്കുന്നു ഞാൻ?
 കിട്ടുകില്ലെന്നോ വികാസമെന്നൊക്കൂ,മെൻ-
 മൊട്ടിട്ടുനില്ക്കും പ്രതീക്ഷകൾക്കൊന്നിനും?

വാടിത്തുടങ്ങി, പടിഞ്ഞാട്ടു പോയൊരാ
 വാസരശ്രീതൻ തുടുപ്പുകവിളുകൾ.

അത്യന്തഘോരദൃശ്യപുസ്തകകീർണ്ണമാം
 നിദ്രതൻ പാഴ്നെടുവീപ്പുകൾമാതിരി,
 കേൾക്കായി, ഭൂമെച്ചുളങ്ങിരിക്കിടക്കുന്ന
 ചക്രവാളത്തിൻ യവനികയ്ക്കപ്പുറം,
 മന്ദം, പതുങ്ങിയിഴഞ്ഞിഴഞ്ഞെത്തുന്നൊ-
 മന്ദകാരത്തിന്റെ നേർത്തുള്ള വീപ്പുകൾ!
 ഗ്രീഷ്മാതപത്താൽ വരണ്ട മണലിൽനി-
 ന്നുഷ്ണാവുയൻ പരന്നു സമീരനിൽ!
 നീലാംബരാനന്തത്തിലെത്തുവാ,നിത്രമേൽ
 നീയെന്തിനിയുമമാന്തിപ്പതോമനേ?

* * *

മാമകപ്രേമഭേദനം പതിവുപോൽ
 സാമോദമിന്നുമനുഷ്ടിച്ചിടട്ടെ ഞാൻ!

അക്ഷീണകാന്തിപ്രസരം പൊഴിഞ്ഞു,മാ
നക്ഷത്രദീപം കൊടുത്തു, നിശീഥമേ!

മൃത്യു മാച്ചെങ്കിലും മായാതെ, മിന്നുമെൻ-
സത്യമേ, നിന്നെ മറക്കുകയില്ല ഞാൻ!!....

9__6__1109.

ശീതം ഇരുപത്തിനേഴ്

വാവനപ്രണയമേ,
 ഓ, നിനക്കായി സ്വയം
 ജീവിതം ദാനം ചെയ്ത
 ഭക്തദാസിയീ രാധ!
 ഘൃഷ്ടപ്പുഷ്പങ്ങളെല്ലാം-
 മൊളിച്ചു, കൂർത്തുള്ള നിൻ-
 മുളുകൾ മാത്രമെനി-
 ങ്ലേകിയാൽ മതിയോ, നീ?
 കളയാൻ പാടില്ലല്ലോ
 നിന്നുപമാദം, ഞാനെൻ-
 കരളോടവയെല്ലാം-
 മോറുമടുപ്പിച്ചു.
 അതിനാൽ, ദയനീയ-
 മായിതാ മുറിപ്പെട്ടു
 സതതം ചെയ്യാതെ-
 ഞ്ഞൻജീവൻ പിടയ്ക്കുന്നു!
 നിസ്വാർത്ഥമായിട്ടു, മെൻ-
 സേവനത്തിനു, നിന്നാൽ
 നിശ്ചയം ചെയ്യപ്പെട്ട
 യുക്തമാം പ്രതിഫലം,
 കേവലമിതുമാത്രം-
 മായിടാ, മായിക്കോട്ടേ,

ഭൂവി, ലെങ്കിലും, നിത്യ-
സംഗ്രഹംയാണീ രാധ!

ഈ ദിവ്യപുഷ്പം കൊഴി-
ഞ്ഞതിൽനിന്നുയന്നേഴ്യാം
മേദിരാന്നന്ദമാലപി-
മധുരഫലമേകം!

പുഞ്ചിരി, മഞ്ഞിൻതുളളി,
പെട്ടെന്നു മങ്ങിപ്പോകും;
നെഞ്ചിടിപ്പിതുമാത്രം
നിന്നിടം മരിപ്പോളം!

പ്രേമമേ, വാടിപ്പോം നിൻ-
പൂക്കൾ ഞാനാശിപ്പീല:
മാമകാത്മാവിന്നു, നിൻ-
മുള്ളുകൾമാത്രം മതി.

അവയാൽ മുറിപ്പെട്ട
ഏകയത്തിനുമാത്രം -
മറിയുവുന്ന, നിന്റെ
മുരളീരവുമായ്,

വരിക, വെളിച്ചമേ,
ചിരകു വിരിച്ചു നീ
വരിക, നികഞ്ചത്തിൽ
കാത്തിതാ നില്ല, രാധ!!.....

ഗീതം ഇരുപത്തിരണ്ട്

സകലഃപാപമുദ്ധരായാണിഹ_
 നെന്തുകളിത്തോഴിയും ഞാനും;
 ലോകൈകശാന്തി വിതുമ്പിത്തുളുമ്പമൊ_
 രേകാന്തമോഹനഭ്രവിൽ.
 ഏതൊരാശ്വാസം,മില്ലിങ്ങങ്ങുമുപസ്ഥ_
 ചിന്തതൻ ഗദ്ഗദ്യേശം.
 ഇല്ല മനസ്സു മുറിക്കാനുയതൻ
 മുളകളീ മലർക്കാവിൽ.
 നിശ്ചയം,മെത്തില്ലിവിടത്തിൽ മത്സ്യൻ_
 നിർദ്വന്ദീകളൊന്നും
 നേരിടാനിങ്ങില്ലസുഖമൊമൊരു
 നേരിയ നീരസംപോലും.
 പ്രാണനും പ്രാണനും പൂവിട്ടു പൂലുന്ന_
 താണീ മനോഹരദേശം.

— എന്നിട്ടും, ഭീതയാണാരോമ,ലാരാനും_
 മെന്നെയടുത്തു കണ്ടാലോ!!.....

15_5_1110.

ഗീതം ഇരുപത്തിമൂന്നാം

ദൂരത്തു ദൂരത്തു കൂരിരുളിൽ
 താരകമൊന്നു കിളിനായനും.
 സഞ്ചിതപുണ്യമേ, ഞാനിദമെൻ-
 സങ്കേതദ്രവിലും വന്നുചേനും.
 എന്നിട്ടും, കേൾപ്പതില്ലോമലേ, നിൻ
 ഖൊന്നണിമഞ്ജീരശിഞ്ജിതങ്ങൾ!

കൂരിരുൾ മാഞ്ഞുമാഞ്ഞംബരാനതം
 കോരിത്തരിച്ചിടാം പൂനിലാവിൽ.
 കററു നിലുഴമീപ്പിച്ചെടികൾ
 കെട്ടിപ്പിടിക്കാം തണുത്ത കാറ്റിൽ.
 ചില്ലത്തളിർക്കൈ തെരുപ്പിടിച്ചു
 സല്ലവിച്ചിടാം തരനിരകൾ.

— എന്നാലു,മേകാന്തമെന്റെ രംഗം
 നിന്നാഗമത്തിൻ വിളംബംമൂലം.

22—4—1110

ഗീതം ഇരുപത്തിനാല്പ്

പരിലസിച്ചു നീ,യൊരു പൂച്ചൊട്ടാ,യെൻ-
പരിണതഃപ്രമലതികയിൽ.

പഠന്ന നിൻചുറ്റും ഭജനലോലരാൽ
പരിചിനോടനെന്നൻകൂതുകങ്ങൾ.

കഴിഞ്ഞ കാലം ചെന്നകലത്തു നിന്നു
കളിയാക്കുന്നതു കരുതാതെ,

വരുന്ന വാസന്തസുഷമയും കാത്തു
മരുവി ഞാനാശാഭരിതനായ്!

മയങ്ങി, മജ്ജീചമധുരികേ, നിന്റെ
മധുരസകല്പത്തണലിൽ ഞാൻ.

വിടൻ മോഹങ്ങൾ സതതമെമ്പാടും
വിതരമുല്ലാസപരിമളം,

കളിന്ത കൊച്ചലച്ചുരുളുകൾ വീശി
വിലസി മന്ദനോവനികയിൽ!—

* * *

മറഞ്ഞു വാസന്തസുഷമകൾ, തിങ്ങി
മഴമുകിലുകൾ ഗഗനത്തിൽ.

ഇരിപ്പു, ഹാ തപ്തസൂതികളുമായ് ഞാ-
നിരുജിൽ, സ്സാദിപ്പു മര ചിത്തം!

എവിടെ,യെങ്ങു നീ?....നിറച്ചുമെൻകൺകൾ
ദിവി ചെന്നിന്നാരെത്തിരയുണോ?.....

ഗീതം ഇരുപത്തഞ്ചു്

ഭദ്രമായുറങ്ങിക്കൊൾ -

കോമലേ, തവ മുഖേ -

നിദ്ര,യെൻനെടുവീപ്പാ -

ലെങ്ങാനും തകന്നാലോ!

ഞാനിതാ പിൻവാങ്ങുന്നു -

മാഷ്ട്രീല്ല, മാഷ്ട്രീല്ല, നി -

ന്നാനന്ദസുപ്തോത്സവ -

രേഖ ഞാനൊന്നുംതന്നെ!

ഉണരുന്നേര,തെൻറെ

വാദമുദ്രകളേന്തും

നിന്നമീക്ഷിച്ചെങ്ങാൻ നീ

ചിരിക്കിൽ, കൃതാത്മൻ ഞാൻ!

മാമകതിരോധാന -

ചരിതം, കാലത്തെത്തും

മാലേയാനിലൻ, പക്ഷേ

മന്ത്രിക്കാം നിന്നോടല്ലം.

എൻമനോഭാവാത്മക -

സ്കാരകം നാനാസ്മൃത -

സുന്ദരവികാസത്തിൽ

തുളുവിക്കാണാമെന്നും.

മഴവില്ലിന്മേലേൻ
 മുരളീഗാനം തള-
 ന്നൊഴുകിപ്പോകാമോരോ
 നിശ്ശബ്ദവണ്ണങ്ങളിൽ.
 മാമകല്യാണം സന്ധ്യാ-
 നക്ഷത്രം, മമ മൗനം
 മാമലക്ഷ്മി നിന്നെ-
 കാണിക്കാം—ദുഃഖിക്കൊല്ലേ!
 സ്നേഹതൃന്ദിലമാമെ-
 ന്നാശ്ലേഷം, കുളിർകാറ്റിൽ
 മോഹനേ, നിനക്കെന്നും
 സ്വദിക്കാ,മാനന്ദിയ്ക്കു!
 ഉറങ്ങിക്കൊടുകോമലേ,
 പോകുന്നു, പോകുന്നു ഞാ,-
 നറങ്ങിക്കൊടുകെൻനൈടു-
 വീപ്പാൽ നീയുണർന്നാലോ!!

2—10—1110

ഗീതം ഇരുപത്താറു

കാനനശ്ലായയി,ലെനോടൊരുമിച്ചു
കാലിമേച്ചീടാൻ വരനുവോ നീ?

അനന്ദത്തിന്റെ നിറപ്പകിട്ടുങ്ങാരോ
സുനാനത്തിൽത്തെളിഞ്ഞുകാണാം.

അങ്ങല്ലാ,മോമലേ, കേൾക്കാം നിനക്കാരോ
സംഗീതത്തിന്റെയുറവൊലികൾ.

ഉല്ലാസമേകാം നിനക്കു മലകളിൽ
തുളളികളിടുന്ന മാൻകിടാങ്ങൾ.

പച്ച പുതച്ചോരോ കാടുകൾ പുത്തുനി-
ന്നുസവമേകാം നിനക്കു, ബാലേ!

വാടിയൊഴുകും പളകൊളിച്ചോലകൾ;
വാടിപ്പറക്കുന്ന വൈകിളികൾ;

നിൻമന്ദമാസംചോൽ മിന്നിവിടരുന്ന
നിമ്ബലശ്രീയെഴും പിന്തുച്ഛകൾ;

കനലു പത്തല്ലൊരായിരമങ്ങല്ലാ-
മൊന്നിച്ചുചേന്നു നിനക്കു കാണാം.

ഉച്ചുഴു പുമരച്ചോട്ടിൽ, നമുക്കൊഴി-
ഞ്ഞുൾപ്പുകാംഗരായുല്ലസിക്കാം.

എൻമടിത്തട്ടിൽക്കിടത്തി, നിൻപൂവൽമെയ്
മന്ദം തലോടിയുറക്കിടാം ഞാൻ.

ആനന്ദസപ്തങ്ങൾ വീശാം നിൻനിറുയി-
ലാലസൽക്കാനനദേവതകൾ!__

ആരാ,ലെങ്ങനെയൊന്നി,ച്ചാടുമച്ചീടുവാ-
നാരോമലാളേ, വരുന്നവോ നീ?.....

16__6__1110

ഗീതം ഇരുപത്തേഴ്

സന്തപിക്കാ,നിജഗുണത്തി,ലേവ-
 മെന്തിനന്യോന്യം നാം കണ്ടുമുട്ടി?
 മന്തുൻറെ നീതിതൻ മുന്നിലിന്നു
 കന്തവ്യബലരായ് നില്പു നമ്മൾ.
 ലോപമതിനു വരുത്തിയാൽ, നാം
 പാപികളാണെന്നീ ലോകമോളം.
 ലോപം വരുത്താതെ നോക്കിയാലും
 ലോകത്തിൻഓഷ്ടിയിൽ പാപികൾ നാം.

ധർമ്മമൊഴെണ്ണുകയില്ല ലോകം
 നമ്മളിയലുമീയാത്മബന്ധം!—

എങ്കിലും,മെമ്മട്ടു വേർപിരിയും
 സകലലോലരാം നാമിനിമേൽ?
 ഭൂവിൽ, നാം രണ്ടുപേരത്രമാത്രം
 ജീവനും ജീവനായ്ത്തീർന്നു തമ്മിൽ!
 ഒന്നുകിൽ മൃത്യു,വല്ലെങ്കിലിന്നീ-
 യന്യോന്യസംസർത്തി—രണ്ടിലൊന്നിൽ,
 പറ്റിപ്പിടിക്കണം, നമ്മെ ലോകം
 കുറപ്പെടുത്തിച്ചിരിക്കുകിലും!—
 പാടില്ല, ഹാ, നാം മരിച്ചുകൂടാ,
 പാപികളായ്ത്താൻ കഴിഞ്ഞുകൂടാം!!

ഗീതം ഇരുപത്തെട്ട്

മാമകസപ്തം തനിച്ചിരുന്നിടമാ-
 മാമരക്കാവിൽനിന്നെത്തും സുഗന്ധമേ,
 നീയുണർന്നു മനസ്സി, ലോരായിരം
 നീടൊ രാഗവിലാസസ്മരണകൾ.
 എന്നാലു, മയ്യോ, വരില്ല, വരില്ലനി-
 യെന്നേയ്യുമായിപ്പിരിഞ്ഞൊരാ റാളുകൾ!

ജീവിതം പുഷ്പിച്ചു പുഷ്പിച്ചു നില്ക്കിച്ചും
 നീ വരാത്തീൽ, പിന്നെനില്ലെന്തൊരുത്വം?
 ആ വശ്യനിവൃതിയൊക്കെയു, മാവത്ത്-
 നാവശ്യവാദം നടത്തുന്നൊരാശയെ,
 മുന്നിൽ യവനികയാക്കി നിന്നെപ്പൊഴും
 കണ്ണീർ പൊഴിപ്പൂ മഥിതമെൻമാനസം!

ഭാവിയി, ലേതോ മുക്തഹൃദയത്തി-
 ലാവസിച്ചീടുമനഃലസുരഭ്യമേ!
 നിന്നാഗമം കൊതി, ചീവിയം മേലിച്ചും
 നിന്നു വർഷിപ്പനെൻകണ്ണീർക്കണങ്ങൾ ഞാൻ.
 സ്സന്ദിച്ചിടാതാകിലെന്ത, മക്ഷണം
 മന്ദഹസിയ്ക്കുമെൻജീവനസംശയം!!

ഗീതം ഇരുപത്തൊമ്പതു്

ഇനിയും പൂക്കാലമിവിടുത്തെത്തോപ്പിൽ
 കനകസുസ്വീതം ചൊരിയുമ്പോൾ,
 മറവിപറ്റാതെ വരണമങ്ങൊന്നീ
 മലരണിക്കാവിലിനിമേലും!

വ്യതിയാനങ്ങൾക്കു വഴിമാറിക്കൊടു-
 ത്തതിവേഗം പായും നിമിഷങ്ങൾ,
 അണിയാമോരോരോ നവവിധാനങ്ങ-
 ഉഴകിനാ,ലന്നെൻകളിർമെയ്യിൽ!
 ലളിതസങ്കോചമിളകുമെൻമുദു-
 പുളകിതാംഗങ്ങൾ മുഴുവനും,
 തഴുകും താമസ്യനവവിചാസത്താൽ
 തവ നിരീക്ഷണകരൂകത്തെ!
 ഉദയരാഗത്തിലിതൾ വിടുന്റോമ-
 ന്നുദൂലനീയാരഭേരിതയായ്,
 പരിമളം വീശിപ്പരിലസിജ്ജ്ഞൊ-
 രരിയ ചെമ്പനീരലർപോലെ,
 കമനീയാംഗ, നിൻസവിധത്തി,ലന്ന
 കലിതമന്ദാക്ഷം വിലസും ഞാൻ!—
 ഇനിയും പൂക്കാലമണയുമ്പോ,ഉങ്ങീ
 വനികയിൽ വീണ്ടും വരണമേ!!

ഗീതം മുപ്പതു്

ചന്ദനകൊമ്പിലലഞ്ഞലഞ്ഞാ
മന്ദസമീരണൻ വന്നൊടുവിൽ,
നീന്നളകുടും തലോടിനീല്പൂ
സുന്ദരി, ഞാനെത്ര മന്ദഭാഗ്യൻ!

നീൻകവിധർമ്മത്തിൽ വിടൻനില്ക്കും
ചെമ്പനീപ്പുവിലൊരുമവെണ്ണാൻ,
വെമ്പിയണയുന്നിതംബരം വി-
ട്ടൻപിലുദയത്തിൻ പൊൽക്കരങ്ങൾ!

നീയാഞ്ഞെരിഞ്ഞിടും കൺമുനകൾ
നീറുമെൻ ചിത്തത്തിലോടിയെത്തി,
ലോകമറിയാ,തൊരുമുദത്തിൻ
നാകസംഗീതമൃതം തളിപ്പൂ!

അച്ഛിന്നകാന്തി തുളുമ്പിനില്ക്കും
കൊച്ചുലരൊന്നു പഠിച്ചു, മന്ദം,
മന്ദാക്ഷമാൻതിലുമവെച്ചു-
തെന്നെയോർത്തല്ലീ, മനോരമേ, നീ?

വൃന്ദാവനപ്പുന്തണലിൽനിന്നു-
മെന്നോ കിളിനൊരപ്രേമഗാനം,
മൊട്ടിട്ടുനില്ക്കുമെൻമാനസത്തിൽ
ചുറ്റിപ്പറക്കും നീൻ കൺമുനകൾ,
തുംഗാനുഭൂതിതൻ തേൻ നുകൻ
മംഗളസപ്തങ്ങൾ കണ്ടിതാവു!!.....

ഗീതം മുപ്പത്തൊന്നാം

ഇടയകുമാരനിന്നന്തിയി,ലീ-
 യിടവഴിയുടെ കടന്നുപോയി.
 അവന്റെ പുല്ലാക്ഷുഴൽവിളിയി-
 ലറിയാതെൻചിത്തമലിഞ്ഞുപോയി!
 അതു കേട്ടു താരകുൾ കണ്ണുചിമ്മി,-
 യലരണിവല്ലികൾ നൃത്തമാടി.
 തരനിര നിന്നു തല കലുക്കി,
 തടിനികൾ മെല്ലെത്തളന്നൊഴുകി.

പുളകങ്ങൾ വാരിവിതയ്ക്കുവോരോ
 ലളിതമാമോടക്ഷുഴൽവിളിയിൽ,
 കലരുന്നതുണ്ടോരു മുഖ്യാലമാം
 കരളിൻശകലിതഗദഗദങ്ങൾ!

കേ തീവ്രനിശ്ശബ്ദസങ്കടത്തി-
 ലുരുകിയൊഴുകുമാ മുശലചിത്തം,
 സരളസംഗീതമായ് വന്നുവന്നെൻ-
 സിരകളിലുൾച്ചേന്നുചിഞ്ഞുപോയി.
 അരുതെന്നിൽനിന്നതു വേർപെടുത്താ-
 ഞൊരുകാലവുമെന്നി,യ്ക്കെന്തു ചെയ്യും?
 പ്രണയാകലാദി മാമുശലചിത്തം
 പുണരുന്ന സുപ്തിയിൽപ്പൊലുമെന്നെ!

ഇടയകുമാരനവനോടെന്തോ
 വിടയുമെൻ പ്രാണൻ വിളിച്ചു ചൊല്ലി
 ഭരത, കഷ്ടമവ്യക്തമായമൂല-
 മവനതു കേട്ടി,ല്ലറിഞ്ഞുമില്ല.
 വിജനതമസ്സിലൊഴിഞ്ഞൊതുങ്ങി
 വിവശ ഞാൻ കണ്ണീർ ചൊഴിച്ചിടട്ടേ!!....

23_9_1110.

ഗീതം മുപ്പത്തിരണ്ടു്

ഒന്നുപോ, ചായിരമേകാന്തരാത്രീയിൽ
വന്നു നീയെൻപടിചാതിലികൽ.

കൊട്ടിയടച്ചൊരാ വാതിലിലെന്നെ നീ
മുട്ടി വിളിച്ചു മുഴുസുപരത്തിൽ.

ഗാന്ധസുഷുപ്തിയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കയാൽ
മൃഗ ഞാൻ, നിൻചിളി കേട്ടതില്ല.

ഞാനപ്പൊഴെല്ലാ,മൊരാനന്ദസുപരത്തിൻ
ഗാനങ്ങൾ കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

എല്ലാം മറന്നു ഞാനേതോ നിഴലുമായ്
സല്ലവിച്ചീടുകയായിരുന്നു.

എന്നലക്ഷ്യാലസ്യംകാരണം, കഷ്ടം, നീ
വന്നുപോൽത്തന്നെ തിരിച്ചുപോയി.

കണ്ടു ഞാനെന്നുമുഷ്ണിയിൽ, മുററത്തു, നിൻ-
തണ്ടലർക്കാലടിപ്പാടുമാത്രം.

അപ്പാദമദ്രകൾ ചുംബിച്ചു ചുംബിച്ചു
പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പലപ്പൊഴും ഞാൻ!

* * *

ഇന്നിതാ മേല്ക്കുമേൽക്കുരിരൾ വെച്ചു
വന്നെന്നയുന്നു വെച്ചാന്തരാത്രി.

ഒന്നിൻപിന്നിലൊന്നായ്കൊടുംകാർമുകിൽ.
വന്നിതാ വാനിടം മൂടിനില്പൂ!

ചീറ്റിപ്പുള്ളിയുണ കൊള്ളിയാനോരാനു,
കാറിലലറുന്നു മാമരങ്ങൾ.

ഞെട്ടിത്തൊരിച്ചുപോംമട്ടിൽ, മേന്മേലിടി-
വെട്ടുന്നു, പേമാരി പെണ്ണിടുന്നു.

ഏകാന്തജീത ഞാനെങ്ങനെ, കഷ്ടമി-
ഷ്ടീകരരാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടും?

എങ്കിലും, വാതിൽ തുറന്നിട്ടിരിപ്പു ഞാൻ
നിൻകാലടിയൊച്ച കാത്തിരുട്ടിൽ!

20—11—1119

ഗീതം മൂപ്പത്തിമൂന്നു

കോടകാർപ്പണനെന്നുമുന്നിൽപ്പൊടുന്നനെ -
കോലക്കുഴലുമായെത്തി.

ഉച്ചത്തിലെന്നനം മേന്മേൽത്തുടിയ്ക്കവേ
ലജ്ജിച്ചുപോയി ഞാൻ, തോഴി.

പാരിജാതപ്പുതുപ്പുകളെക്കൊണ്ടു ഞാൻ
പാതി കൊരുത്തൊരാ മാലയും,
ഒട്ടുമൊരുവക സങ്കോചം കൂടാതെ
തട്ടിപ്പറിച്ചവൻ വാങ്ങി.

കോമളാകാരന്റെ കത്വീതം കണ്ടുടൻ
കോപം നടിച്ചു ഞാൻ മാറി.

ഉള്ളഴി,ഞ്ഞലമകന്നു നിന്നിട്ടൊരു
കള്ളച്ചിരിയവൻ തൂകി.

അച്ചിരി കണ്ടിട്ടെനില്ലെ,നെ നിന്നവൻ
പുച്ഛിയ്ക്കയാണെന്നു തോന്നി.

അത്തോന്നലക്ഷണമെന്നകക്കാമ്പി,ലൊ-
രത്തലിൻ നാളം കൊളുത്തി.

ദീനയാ,യെന്നശ്രബിന്ദുക്കൾ കാണാതെ
ഞാനെൻമിഴിയീണ പൊത്തി.

മാമകവാൾപത്തിൽ വന്നുടൻ മാധവൻ
മാലയെന്നുലിയിൽ ചാത്തി.

മുഖകോപാകല, മറ്റൊന്നുമോക്കാതെ
തൽക്കരം തട്ടി ഞാൻ മാറി.

അത്തരത്തിന്നെൻമുഖത്തൊരു ചുഞ്ചന-
 മപ്പണം ചെയ്തതിൻശേഷം,
 ‘അത്രമാണിതെ’,നോതുവാൻ, ഞാൻ തല
 പൊക്കി,ലതിൻ മുൻപുതന്നെ,
 ഒന്നുമറിയാത്ത മട്ടിൽ,ത്തിടുകുത്തിൽ
 വന്നവഴിയ്ക്കുവൻ പോയി!.....

ഇപ്പൊഴും മാഞ്ഞിട്ടില്ലെൻകവിളത്തുനി-
 ന്നപ്പുളകാങ്കുരം, തോഴി!
 കഷ്ടമകാലിണത്തൊരുകളുന്തേ ഞാൻ
 കെട്ടിപ്പിടിയില്ലാതിരുന്ന?
 കഷ്ടമകാലിൽ വീ,ണപ്പൊഴുതെന്തേ ഞാൻ
 പൊട്ടിക്കരയാതിരുന്ന?
 എന്നാതമനാഥനോ,‘ടൈനൈപ്പിരിഞ്ഞിടാ-
 ണ്ണ’,ന്നെന്തിരുകാതിരുന്ന?
 പോകെ,യാക്കുഞ്ഞിൽത്തുങ്ങി,യിന്നെന്തേ ഞാൻ
 പോകാതെ നിന്താതിരുന്ന?....
 എന്നിലെരിഞ്ഞൊരഭിമാനഗർവ്വത്തി-
 ലിന്നൊക്കെയും ഞാൻ മറന്നു.
 പോയിക്കഴിഞ്ഞതൊട്ടിപ്പൊഴും കണ്ണനിർ
 മായാതെ നില്പിതെൻകണ്ണിൽ.
 ഒന്നിനി, വീണ്ടുമകോമളനെൻമുന്നിൽ
 വന്നിടുകിലുയോ, തോഴി?....

* * *

“കറയെല്ലാം നീങ്ങി നിൻരാഗരത്നം
 കതിർവീശി മിന്നിത്തെളിഞ്ഞിടുമ്പോൾ;
 ഇരുളാടയോരോന്നും നീങ്ങി,യാത്മാ -
 വൊരദിനം നഗ്നമായ്ത്തീർന്നിടുമ്പോൾ;
 ഇനിയുമാച്ചെതനും വന്നു നിന്നെ -
 പ്പണരും—നീ പശ്ചാത്തപിജ്ഞ, രാധേ!!....”

17—1—1111

ഗീതം മൂപ്പത്തിനാലു°

പുഷ്പകാലകരാഹുലികൾ, നിൻ-
 പൊൽക്കുളിരുടൽ പുല്ലുവേ,
 വിശ്വഭാവനാസീമയി,ലൊര
 വിസ്മയമായി മിന്നി നീ!

അനുഷ്ഠിപ്പി,ലുടലെടുത്തോര
 മന്ദമാസത്തിൻമാതിരി,
 ഉല്ലസിപ്പിച്ചിതെൻഃപ്രമവല്ലിയിൽ
 ഘല്ലസൗഭാഗ്യമാൻ നീ!

ചുറ്റിലു,മന്നൊരുത്സവം, കതിർ-
 കൂററ ചാത്തുമാ ദർശനം,
 വേണുഗാനത്തിൽ മഗ്നമാക്കി,യെൻ-
 പ്രാണനെപ്പണന്നോമനേ!
 അങ്കിതോദേഗമന്തരംഗത്തി-
 ലങ്കരിച്ചൊരെന്നാശകൾ
 ചിത്രവത്രങ്ങൾ വീശി വീശി വ-
 നെത്തിടുന്നു നിൻചുറ്റിലും!

സ്വപ്നസൗധത്തിൽ ഞാനൊരുകുടി-
 പ്പുഷ്പതലത്തിലെന്നിനി,
 നൃത്തമാടുവാനെത്തിടുന്നു നീ
 ചിത്തമോദമാൻത്തമേ?

ഏവമേരൊനാൾ നീണ്ടു നില്ക്കുകി-
ല്ലീ വസന്തവും പൂക്കളും.
മഷ്ടങ്ങളിവയ്ക്കു പിന്നിലായ്
വഷ്‌മാണുള്ളതോമനേ!
വാടിടുംമുൻപിറുത്തു ചൂടുകീ
വാടികയിലെപ്പുകൾ നാം!!

4_6_1119

ഗീതം മുപ്പത്തിയഞ്ചു്

അത്യന്തമോഹനസ്വപ്നാഭഭൂതികൾ
 കത്തിച്ചുവെച്ചു നിലാത്തിരികൾ,
 കൈയും കെട്ടുകഴിഞ്ഞതാരിയല്ലിലോ
 കഷ്ടമെൻചാരേ നീ വന്നു ചെന്നു!
 മങ്ങിമറഞ്ഞ സുവണ്ണകാലത്തൊന്നും
 മംഗളേ, നീയെന്തേ വന്നിടാഞ്ഞൂ?

നീ വന്നുചേരമെന്നാശിച്ചു, ഞാന്റെ
 നീങ്ങാത്ത രാത്രികൾ കാത്തിരുന്നു.

ആനന്ദദേ, നിനക്കുചെന്നുചെയ്യുവാൻ
 നാനാസമൃദ്ധി ഞാൻ സജ്ജമാക്കി.

മജ്ജീവരക്തം ഞാൻ മൗനമായ് നിൻപേരി-
 ലപ്പണംചെയ്തതറിഞ്ഞുവോ, നീ?

നിന്നന്തരംഗത്തിൽ പ്രീതിയുൾച്ചേർന്നുവാ-
 നെന്നാത്മഹൃദയങ്ങളാകമാനം,

വ്യർത്ഥപ്പെടുത്താതെ കാത്തു സൂക്ഷിച്ചു ഞാ-
 നെത്രമേൽ കാലം വിലക്കിയിട്ടും:

പുഷ്പകാലത്തിലെപ്പന്തേൻ മുഴുവനും
 ഭദ്രമായ് മക്ഷികയെന്നുചോലെ!

— എന്നിട്ടും, നിന്നോടീരുന്ന ഞാൻ കേണിട്ടും
 വന്നില്ല നീ,യതിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ!

അന്നായിരുന്നെങ്കിൽ, നിന്നെയെടുത്തൊരു
മന്ദസ്മിതത്തിൽ ഞാൻ മൃദിയേനേ!

ആമഗ്നയാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിനേ നിന്നെയ-
ന്നോമൽപ്പുഷ്പപ്പൊന്തൊഴിയൊന്നിൽ!

അല്ലലും കണ്ണീരുമല്ലാതെനിറുപ്പിപ്പോ-
ളില്ലല്ലോ ദേവി, നിനക്കു നല്ലൊൻ!

എന്നാലും, നിമ്ബലസ്നേഹാദ്ര്നാണു ഞാ-
നെന്നു നീ വിശ്വസിച്ചാശ്വസിയ്ക്കൂ!

16—7—1119

ഗീതം മുപ്പത്തിയാറ്

അതിഥിപൂജയ്ക്കുള്ള പൂക്കളെല്ലാം-
 മതുലേ, നിൻഹൃത്തിൽ വിടൻപോയി.
 അഴകിൻ പനിനീരിൽ മുക്തിമുക്തി-
 യവയെല്ലാം കോഞ്ഞാരു മാലയാക്കി,
 പ്രമുദിതേ, നിന്നിഷ്ടദൈവതത്തിൻ
 പ്രഥമസമാഗമം കാത്തിരിയ്ക്കൂ!

മധുരപരിമളം വീശിവിശി
 മധുമാസവാസരം വന്നുപോയി.
 അസിതാംബുദാവലി മാഞ്ഞു, വീണ്ടു-
 മമലനീലാംബരം ദീപ്തമായി.
 പുളകോത്സവങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ
 പുരപുണ്യശാലിനി, നീയൊരുങ്ങൂ!

അരികത്തരികത്തന്നിമേഘ-
 മൊരു മണിത്തേരുരളൊച്ച കേൾപ്പൂ.
 തരനിരച്ചാത്തിലൂടെട്ടകല-
 തൊരു കൊടിക്കൂറ പറന്നു കാണൂ.
 തുരഗപാദോത്തമിനധൂളി പൊങ്ങി-
 തെരുവീഥി കാണൂമൂ, ഹാ, കാന്തി മങ്ങി!.....

*

*

*

മുഴുവൻ വീയത്തിതോ നീന്റെ ഫാലം!
 മഴവില്ലണിവിതോ നിൻകുപോലം!

ചുരുൾമുടി കെട്ടഴിഞ്ഞു നൂപോയോ!
തെരുതെരച്ചിത്തം തുടിയ്ക്കയായോ!
വീരകൊൾവു, കഷ്ടം, നിൻപുവൽമേനി
വിവശയാകാജ്ഞേചമോമലേ, നീ.
മതി മതി സംഭ്രമം, മംഗളാംഗി!
മദനോപമനതാ, വന്നിറങ്ങി!

22_5_1119

ഗീതം മുപ്പത്തിയേഴാം

കാമലേ, പൂക്കാലത്തിൻ
 പുഞ്ചിരി,യതാ നോക്കൂ,
 കോമളാരാമംതോറും
 പിന്നെയും പൊടിഞ്ഞല്ലോ!

നാമിനിയിരുന്നാലോ
 മൂകരായ്?—വീണകമ്പി,
 താമസിഞ്ഞല്ലോ തങ്കം
 മുറുക്കൂ വേഗം വേഗം!

എന്തിനു വൈകിക്കുന്ന—
 താക്കടംപുവപ്പാൻ
 മുന്തിരിച്ചാ,റിഞ്ഞല്ലോ—
 മോളമിട്ടൊഴുകട്ടേ!

തുച്ഛമാണൊരു കൊച്ചു
 നിമിഷം—ശരി, പക്ഷേ
 പുച്ഛിയാക്കിതിനെ നാം,
 പോസ്റ്റോയാൽ പോസ്റ്റോയില്ലേ?

പ്രേമനിർപ്പതിയി,ലി—
 പ്രപഞ്ചം പാടേ മറ—
 നോമലേ, നാമന്യോനും
 ഗാന്ധിയാശ്ശിഞ്ഞല്ലോ,

ഒരു സംഗീതത്തിന്റെ
 കൊച്ചുകൊച്ചുലച്ചാത്തി-
 ലറിയൊന്നിങ്ങോ നമ്മ-
 ഉണ്ടാകിപ്പോകുന്നില്ലേ?

ജീവിതം വെറുമൊരു
 മിഥ്യയാണെങ്കിൽ, പിന്നെ-
 ജീവനായിട്ടേ, നമു-
 ക്കെന്തിനിച്ചിന്താകാരം?

ഫലമില്ലല്ലോ കേണാ,-
 ലോമദല, മമ മെയ്യിൽ
 പുളകം മായാതെന്നെ-
 യാവത്തിച്ചാശ്ശേഷിയ്ക്ക!

ഇഴുകിപ്പോകും മാംസം
 മണ്ണടിഞ്ഞെന്നാൽ, ചിയ്യ -
 മഴകിൻ ചന്ദ്രിപ്പുകൾ-
 പുഴുക്കളാകും നമ്മൾ!

ജീവിതം ഹൃസ്വം, നാഥേ,
 ചിരിയ്ക്കൂ, ചുണ്ടോടുകൂ-
 ണ്ടീവിധം കേൾക്കൂട്ടേ-
 “മന്ത്രി സുഖിപ്പിച്ചു!”

ഗീതം മുപ്പത്തെട്ട്

നിന്നെ ഞാൻ ധ്യാനിച്ചു പൂജിച്ചു കാലത്തു-
മെൻമനം നോവിച്ചിരുന്നവളാണു നീ.

അതുതമില്ലെന്നിങ്ങാകയാലിപ്പൊഴു-
തല്ലവുമെന്നെ നീയോർമ്മിച്ചിടാത്തതിൽ.

മാമകവാൾപം പ്രണയസുരഭില-
രോമാഞ്ചരാശിയിൽ മൃടി നീ നില്ക്കുവേ;

ഉത്തേജനാസ്സദേ, നീ മമ ജീവിത-
ഭിത്തിയിലത്തുതചിത്രം വരയ്ക്കുവേ;

നമ്മൾക്കുമുമ്പിൽ പ്രപഞ്ചമൊരേകാന്ത-
നമ്മസല്ലാപംകണക്കല്ലസിന്ധുവേ;

അന്നും കൃതഹ്ലനെപ്പോലെ, റിൻ മാനസം
കണ്ണീരിൽ മുക്കിച്ചിരിച്ചവനാണു ഞാൻ!

—ശ്രീകയാ,ലിന്നെന്നനുവർത്തനം നിന-
കാകലമേകാനിടയില്ലശേഷവും!

അവിട്വിന്ധുവിലുപരാധബോധമി-
തീ വിധോഗത്താലകുന്നതില്ലെങ്കിൽ നാം!

കണ്ടു നീ വൈകുണ്ഠരംഗങ്ങ,ഉൽമനം
വിണ്ടുകീറുന്ന വിടവിലോരോന്നിലും!

ഇററിറു വീഴുമജ്ജീവരക്തം നുക-
ന്നതുതന്ത്രത്തേ നടത്തി നിൻ മാനസം.

ജീവിതലക്ഷ്യം സുഖാപ്തിയാ,ണസ്സുഖ-
 പ്പുവെന്നിൽനിന്നേറെ നുള്ളിയെടുത്തു നീ.
 അന്നനു വാടിക്കൊഴിഞ്ഞുപോയെങ്കിലെ-
 ത്തന്നതാമോദം നിനക്കുകീയന്നവ.
 ഇന്നതിനൊക്കാതകനു ഞാൻ നില്ക്കുവേ
 കണ്ണീരിൽ മുങ്ങുകല്പി നീ, മോഹിനി?

14 - 4 - 1112.

ഗീതം മുപ്പത്തൊമ്പതാം

വന്നുചേരാറുണ്ടെന്നടുത്തൊരു
 സുന്ദരസപ്തമായി നീ,
 വിഫലങ്ങളെൻപ്രജ്ഞകളൊന്നു
 വിശ്രമിതാൻ തുടങ്ങിയാൽ!
 ഉദ്രസമതിൻ സൗരഭം നിന്നു
 നൃത്തമാടുന്ന നിദ്രകൾ,
 തപ്തമായൊരേൻജീവിതത്തിലെ
 രക്തചന്ദനപ്പായകൾ!

ധാ, വിലാസിനി, ലാലസിപ്പു മ-
 ജ്ജീവനം ജീവനായി നീ.
 കണ്ടുകണ്ടു തറച്ചു മേലുമേൽ
 വിണ്ടുകീറുമെൻചിന്തകൾ,
 നീ തടവിസ്സുശാന്തമാഷം, നിൻ
 ശീതളസ്നേഹധാരയാൽ.
 ചൊന്നിട്ടില്ലെന്നാൽ നിന്നോടു വെറും
 നന്ദിവാക്കുകൾകൂടി ഞാൻ!
 എങ്കിലും, ധാ, കൃതപ്ലനത്തെനെ-
 ഗ്ഗുകിയായ്ക്കു നീ,യോമലേ!

കണ്ടുമുട്ടിയതെന്തിനോ തമ്മിൽ
 രണ്ടു ചഞ്ചലവീചികൾ,
 അത്യഗായമീ ലോകജീവിത-
 സപ്തസാഗരവീഥിയിൽ!

കരമാത്രയിൽ, വീണ്ടു,മങ്ങിങ്ങു
 വിട്ടുമാറിയകുന്നു നാം.
 അതുതാവഹംതന്നെയോണോക്കിൽ
 മർത്യർതൻ കർമ്മവൈഭവം!
 എന്തിലും മീതെ നില്ക്കുയാം, വിദ്യ,
 നിൻതലയുമുയർത്തി നീ!

വിസ്മരിയ്ക്കില്ലൊരിയ്ക്കലും, തമ്മിൽ
 വിട്ടുകുന്നു നാമെങ്കിലും.
 അത്രമാത്രമടുത്തു നമ്മുടെ
 മുഖശുദ്ധമനസ്സുകൾ.
 മഞ്ഞണിഞ്ഞൊരച്ചന്ദ്രികപോലെ
 മഞ്ജുളമാമൊരുനദി,
 വന്നു, ഗുഹമായുമുയർന്നു
 മണിയിൽ നമ്മുടെ ജീവനെ!
 എത്രമാത്രം ഹതാശരോകിലും
 നിശ്ചയം ദേവി, ധന്യർ നാം!!

ഗീതം നാലുതു

പ്രാണാധിനാഥ, നിന്നാഗമമാശിച്ചി
മാണിക്യമഞ്ചത്തിലെത്ര നേരം,

നാനാവികാരതരംഗിതസപാന്തയാൽ
ഞാനിനി, കഷ്ടം, കഴിച്ചു കൂട്ടും?

കൊച്ചുനിമേഷങ്ങൾ നീങ്ങുനി, പ്ലാരതിൻ
പൊൽച്ചിറകെല്ലാമരിഞ്ഞു വീഴ്ന്നി?

ശാരദചന്ദ്രൻ മറഞ്ഞല്ലോ, കൂട്ടിലെൻ-
ശാരികപോലുമുറങ്ങിയല്ലോ!

താരകളൊക്കെയും മങ്ങിമാഞ്ഞംബരം
കൂരിരുൾ മൂടിയിരുണ്ടുവല്ലോ!

പാടേ പരിമളം വഷ്ഠിച്ചു വഷ്ഠിച്ചു-
പ്പാതിരാപ്പൂവും വിരിഞ്ഞുവല്ലോ!

എന്നിട്ടും, കഷ്ടമിനിയുമിന്നീവിധ-
മെന്നടുത്തെത്തുവാൻ നെന്തമാന്തം?

ഇല്ല, നദിയിൽ പെരുകിയിട്ടില്ലല്ലോ
വെള്ളമിന്നാറിൽ ഞാൻ പോയതല്ലേ!

കിട്ടുന്നതെന്തിനു തോണി, യിറങ്ങിയാൽ
മുട്ടുകവിഞ്ഞുണ്ടോ വെള്ളമുള്ളൂ?

കററു പോരവാൻ ഭീതിയോ, പോയിട്ടി-
ല്ലൊററുതീർത്ത് മുൻപെവിടെയെല്ലാം!

മരൊങ്ങോ—നില്പുജ്ജചിത്തമേ, നീ ചൂഥാ
തൊരിലുരുകുന്നതെന്തിനേവം?

കുറപ്പെടുത്തുവാനുള്ള നിൻവാസന—
ജ്ജരാമില്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെന്തു ചെയ്യും?

ഇല്ല, വരാതിരിക്കില്ലെന്നരീകി,ലെൻ—
വല്ലഭനി,ന്നെത്ര വൈകിയാലും!

തെല്ലിനിയെങ്കിലും നീയെൻഘൃദയമേ,
വല്ലവിധവുമൊന്നാശ്വസിക്കൂ!

5—4—1107

ശീതം നാല്പത്തിഒന്ന്

അലപ്പുകുതുകമെന്നിലനാരത -
 മലതുളുമ്പി ത്രസിക്കുമെന്നാശകൾ.
 പരിചിൽ നിർമ്മിച്ചു, ഹാ, നിനക്കായൊരു
 പരമസുന്ദരസങ്കേതസൈകതം.
 മലർചിരിച്ചിതവിടത്തിലൊക്കെ, യെൻ -
 മദവിവശമധുരപ്രതീക്ഷകൾ.

പ്രണയസാന്ദ്രമാമാലിംഗനങ്ങളാൽ
 പ്രതിനിമേഷം തളൻ തളൻ നാം,
 കരവുടത്തിൽക്കരവും, കവിച്ചതിൽ
 കവിളുമൊന്നിച്ചു, സല്ലാപലോലരായ്
 സമയമെത്ര കഴിച്ചി, ഞ്ജാരേ സുഖ -
 സരളസങ്കല്പസായുജ്യശയ്യയിൽ!

പരിഭവീച്ചും പഴിച്ചും പരസ്സര -
 മഭിനയിച്ചതാം രാഗകലഹവും,
 പരിചരിച്ചും ചിരിച്ചും പരസ്സര -
 മനുഭവീച്ചോരനന്താനുഭൂതിയും; -
 ഹൃദയമെപ്പൊഴും വെച്ചുപൂജിച്ചിട്ടും
 സ്വയമവയുടെ കാലടിപ്പാടുകൾ!!.....

ഗീതം നാല്പത്തിരണ്ടു്

“യമുനാതരംഗങ്ങളുജചെല്ലും
കമനീയനീലശിലാതലത്തിൽ,
പ്രണവപ്പെരുളിനെക്കാത്തിരിക്കും
പ്രണയസപരൂപിണിയാരു തോഴി?”

‘അവളൊരു കേവലഗോപികയാ-
ണറിയാതില്ലാരുമവളെ മന്നിൽ.
അഴകിൻനിധാനമാം “രാധ”യെന്നാ-
ണവരതന്നനശപരനാമധേയം!’

“കരളിൽ പുളകം പുരട്ടിടുമാ
കുരിമുകിൽവണ്ണന്റെ ചേണുഗാനം
വരമനിപ്പാണം പകർന്നുതാർതൻ
പരിപാവനാത്മാവിലായിരുന്ന?”

‘അവളൊരു നിമ്ബലബാലികയാ-
ണരുതാസ്സുദതിയെ വിസ്മരിക്കാൻ!
അലിവിൻനികേതമാം “രാധ”യെന്നാ-
ണവരതന്നനവദ്യനാമധേയം!’

“നിയതിതൻ നാനാത്പമാകമാനം
നിരസിച്ചൊരേകമാം സത്തയികൾ,
മനമലിഞ്ഞുത്തമഭക്തിപൂർവ്വം
പ്രണയം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതേതു സാധുപി?”

‘അവനിയിലാത്മസതപാഭ വാച്ചോ-
വളൊരു പൊൽകിനാവായിരുന്ന

അണിമാടിയുൾച്ചേന്ന് “രാധ”യെന്നാ -
 നെവർതന്നനുചമനാമധയം!”

“അതുവിധം സായുജ്യരൂപിണിയാ -
 മനഘൃണാഡ്യയാം രാധികയെ
 അനുകരിച്ചീടുമെൻമാനസവു -
 മനഘാനരാഗമറിഞ്ഞു, തോഴി!
 ഇനി ഞാൻ പറയാം—അക്കോമളനാ -
 മിടയകുമാരനാണെന്റെ ദൈവം!!”

12—5—1110

ഗീതം നാല്പത്തിമൂന്നാം

എന്നെത്തിരക്കി, നീയാനന്ദദേവതേ,
 വന്നിട്ടുമെന്തേ പറയാതെ പോയി നീ?
 കത്തില്ലെനിക്ക് ഒന്നും ജോലിത്തിരക്കിനാ-
 ലൊട്ടും ഭവതിയെസ്സൽക്കരിച്ചിട്ടുവാൻ.
 ചൊറും മനുഷ്യരൂപമില്ലാത്തവനെന്ന്
 തെറ്റിദ്ധരിക്കാനിടയുണ്ടിവനെ നീ
 എന്തുചെയ്യട്ടേ, മനോരമേ, ജീവിത-
 ചിന്തകളെന്തെ വിട്ടുനില്ലൊരിക്കലും!
 ഉദ്ധരണമല്ല ഞാൻ—മാമകമാനസ-
 ശ്രദ്ധിയാഞ്ഞെങ്കിലും മാപ്പൊന്നിടേക്കു കണേ!

അന്നു, നീ വന്ന മധുമാസരാത്രിയിൽ
 മന്ദഹസിച്ചിതെൻമുറ്റത്തു മുല്ലകൾ!
 ചെള്ളിനിലാവിൽക്കുളിപ്പിച്ചു നീ,യെൻറെ
 വല്ലികൾ മൊട്ടിട്ടു പൂക്കാവനികകൾ!
 നിന്നുനോഭാവം പരിമളരൂപമാ-
 ണ്ണന്മന്ദിരത്തിൽ ത്രസിച്ചു, നീ പോകിലും!

സ്നേഹിക്കുവാനായ് പഠിപ്പിച്ചു നീ നിൻറെ
 മോഹനദർശനമേകി മജ്ജീവനെ!
 എന്നെക്കൂതല്ലെന്നെന്നോക്കാക്കൂ, ദേവി, നീ
 നിന്നൊടൊന്നെന്നും കൂതജ്ഞനാകുന്നു ഞാൻ!

കാഴ്ചവെച്ചേനേ സകൗതുകമനു നിൻ
കാൽത്തളിരികലെൻനഗ്നചിത്തത്തെ ഞാൻ
ഏന്നാലെനിക്കതിന്നൊത്തില്ല—മേല്ക്കുമേൽ
നിന്നിതെൻചുറ്റുമായ് ജോലിത്തിരക്കുകൾ.

കണ്ണീർക്കടലിൽ നടുവിലെൻ ജീവിതം
പൊന്നിൻകളിത്തോണി മുങ്ങുമീ വേളയിൽ;
കാളാപുഷ്പാളികൾ മൃദി,കൊടുമതണം—
പ്പാഴുമിങ്ങീകരവയാന്തരാത്രീയിൽ,
നിന്നെയോക്കുന്നു ഞാ,നെനെ രക്ഷിക്കുവാ—
നെങ്ങു നീ,യെങ്ങു നീയാനന്ദദേവതേ?....

1—7—1119.

ഗീതം നാല്പത്തിനാല്പ്

ഏക ഞാൻ നിശാമദ്ധ്യം,

കൂരിരുൾക്കരികട-

ലാകവേ ഭയങ്കര,-

മില്ലൊരു ദീപാങ്കുരം.

കോടക്കാർക്കരിമ്പടം

പുതച്ചു നില്പു വാനം—

കാടകം കടക്കേണം

കണ്ടകം ചവിട്ടേണം.

മേചകമേഘാരവം

മേറ്റുരഘോരം, മേന്മേൽ

കീചകാളികൾ കാറ്റിൽ

കാഹളം മുഴക്കുന്നു.

മാരിയുമാരംഭിക്കാരായി—

ഘാ, മതി, വേഗം

പോരിക തിരിച്ചെന്റെ

ചഞ്ചലഹൃദയമേ!

നിന്നെ ഞാനൊരു നേർത്ത

മിന്നൽനാരിന്മേൽ കോത്തി-

ട്ടിന്നേവം വിഹലമാ-

യഴിക്കാൻ യത്നിച്ചാലോ!

II

കൊല്ലുപത്രങ്ങൾ വാച്ചു
 താരകളല്ലീ കരി-
 നൊച്ചിച്ചില്ലുകൾ തോറും
 കളിപ്പു വട്ടംപുററി?
 എന്തിനായ്ത്തിരക്കുവ-
 തല്ലെങ്കിൽ, വെളിച്ചത്തിൻ-
 പൊൻതെളിത്തൂനാളം ഞാൻ?—
 വേണ്ടെന്നികൊന്നുംതന്നെ!
 തെരുകയെന്നോ മാഴ്, -
 മില്ലില്ല—തിമിരമേ,
 പുറം നീ മുറിക്കൊൾക,
 ഭീതിയില്ലശേഷം മേ!
 പൊൻകതിരണിപ്രേമ-
 ദീപമിതെൻനാഥന്റെ
 സങ്കേതസരണികൾ
 തെളിക്കും, ഗമിക്കും ഞാൻ!
 അഞ്ചുനക്കുറുപ്പേലു-
 മല്ലെത്ര തേജോമയം
 മഞ്ജീരശുകങ്ങളേ,
 ക്ഷണം തുകിക്കൊൾവിൻ!!

ഗീതം നാലുത്തമ്യം

ചെങ്കുതിച്ചാത്തിനാലാദിത്യനന്തിയെ -
 ക്കേളിപ്പമാല ചൂടിക്കമ്പോൾ,
 ലജ്ജയിൽ മുങ്ങി, ഞാനിനം പതിവുപോ -
 ലജ്ജനൽവാതിലിൽ നിന്നിരുന്ന.
 പൂവുത്തീടുവാൻ, തോഴി, നീ പൂങ്കാവിൽ
 പോവുകമൂലം ഞാനേകയായി.
 നീരൊലിച്ചോലതൻ കൂലത്തിൽ നില്ക്കുമ -
 പ്പേരാലിൻ ചോട്ടിലെ നീലക്കല്ലിൽ,
 എന്തുമായിടും വെള്ളാമ്പൽപ്പൊട്ടിൻ
 വെണ്മതിയുമ്പോൾ വന്നുദിച്ച!

എന്തനുമയ്യോ, തകന്നുപോയക്ഷണം
 സുന്ദരമാ മുഖം കണ്ടനേരം.

എന്തുകൊണ്ടാണേവമെന്നമക്കോമളൻ
 ചിന്താപരവശനാവതാവോ?

ക്ഷീണവിവണ്ണമാമകുവിരത്തട്ടുകൾ
 കാണുവാൻ കെല്ലെനിയ്ക്കില്ല, തോഴി!

നമ്രമുഖനായിട്ടല്ലാതെ കണ്ടിട്ടി -
 ല്ലമോഹനാംഗനെയിന്നോളം ഞാൻ.
 നിശ്ചയ,മെന്തെന്നോനായകനുണ്ടേതോ
 നിശ്ശബ്ദസങ്കട,മെന്തു ചെയ്യാം!

അപ്പപ്പോൾ നോക്കീടുമിങ്ങോട്ടു ഗുഡമാ -
 യപ്പോഴമക്കികളുപുണ്ണം.
 തങ്ങളിലൊരാടാകെകിലുമിന്നോളം
 ഞങ്ങളിരുവരും ചൊന്നിട്ടില്ല.
 എങ്കിലും,മെന്തെല്ലാം രാഗസല്ലാപങ്ങൾ
 സകലം ഞങ്ങൾക്കു സമ്മാനിപ്പൂ!

20__1__1107.

ഗീതം നാല്പത്താമ്

അഴകൊരു വൊൻപുവുടലാൻവന്നാ-
 ലവളുടെ പേരാരും വിളിച്ചുപോകും.
 അമരപുരിതന്നിലും കൂടിയെങ്ങു-
 മതിലുപരിയായില്ലൊരോമനത്തം.
 വനകസുമംപോലതു നിന്നു വാടാ-
 നന്നമതിയേകീടുന്നതാരുലകിൽ?

സ്വയമുദയരശ്മിയൊന്നാടിയെത്തി
 'പ്രിയകരമേ',യെന്നു വിളിച്ചിടുമ്പോൾ,
 വിരസത കാണിച്ചു പിൻമാറിടുന്ന-
 തൊരു വലിയ സാഹസമായിരിക്കും.
 ഫരിതരുചി പാണ്ഡുരമാകിമാറാൻ
 വിരതിയലും വഞ്ചകനാണു കാലം

—അരുതരുതതോടുകൂടെ ചൊന്നതാം ഞാ
 നന്നയരുതാ മരണം വീനുകമാത്രം

19__7__1110.

ശീതം നാലുത്തേഴ്

നമിച്ചു നിന്നെ ഞാൻ തിരിച്ചു വേളയിൽ
 വമിച്ചു ലോകമൊരസ്യയതൻവിഷം.
 പതിച്ചു, മേല്ക്കു മേലുയന്നെരിഞ്ഞിട്ടു-
 മതിൻചിതയിലെൻപരമശാന്തികുറം.
 അവതൻ ജീർണ്ണിച്ചു ശവത്തറയിന്നേ-
 ലവഗണിതനായിരിയ്ക്കയാണു ഞാൻ.

കടന്നുപോകുന്നു ദിനങ്ങളോരൊന്നെൻ-
 പടിഞ്ഞാൽക്കൂടിയൊരലസഭാവത്തിൽ.
 കരണയില്ലപഞ്ചനീയ്ക്കു നല്ലുവാ-
 നൊരു സമാധാനകണികയെങ്കിലും.
 പല പല ജോലിത്തീരക്കുകുറ്റമൂലം
 പരതന്ത്രനാരമിചന്റെ കൂട്ടുകാർ!

—വിഷാദപുണ്ണമാം വിജനതമാത്രം
 വിലാപപുണ്ണമാം വിവശതമാത്രം!

4—6—1120.

ഗീതം നാല്പത്തെട്ട്

ഘടനയായികേ, ഭവതിയ്ക്കായിട്ടെൻ-
സുദിനസുനങ്ങൾ വിരിയുൻ.
കരളിൽനിന്നിതാ കദനത്തിൻ കടും-
കരിമുകിചലാരോന്നകലുൻ.
കരണതൻ ദിവ്യമകരണം തിങ്ങി-
നിറയുന്ത, മനം കവിയുൻ.
അതുലേ, നീയിനിക്കരയൊല്ലേ, നീയെ-
ന്നനംലാനന്ദത്തിന്നാവല്ലേ?
കരളിലാലുമെൻമിഴിനീർ, നീ തന്ന
കരലേസാലൊപ്പിക്കൂവു ഞാൻ!
തളിർ ചൂടിച്ചൂടിത്തരുന്നീര നോക്കൂ
തരളവായുവേറ്റിളകുൻ.
അളികൾ മൂളുൻ, കിളികൾ പാടുൻ
പുലരി പൊൻപൂക്കൾ ചൊരിയുൻ.
അഴലെന്നാലെന്തെന്നറിയാത്ത ചട്ടി-
ലരുവികൾ പാടിയൊഴുകുൻ.
അവയെക്കാണുമ്പോളുകുലു ന്നു ശോക-
മകതാരീൽ സൗഖ്യമുറയുൻ.
മധുരദർശന, കരകയോ, നാമീ
വിധി വിധിച്ചതും വിരമത്തിൽ?...

ഗീതം നാലാമത്താം

അമൃതം പുരണ്ട നിൻ വാക്കു കേട്ടി-
 ടമലേ, ഞാൻ കോപമയിർക്കൊണ്ടുപോയി.
 അഭിനവയൗവനം നിന്നിൽ നിത്യ-
 മഭിരാമതകൾ വിട്ടുപോയി നില്ലേ;
 അനുരാഗസാന്ദ്രമായനരംഗ-
 മനുമാത്രനിപ്തീയാസപദിഞ്ചേ;
 അതിഭക്തിയാനുഷ്ഠിതസ്യയെപ്പോ-
 ലതിമിപ്തജ്ഞ നീ വെമ്പിയെത്തി!

നിരപിച്ചിരിയ്ക്കാതെ നിന്റെ മുൻപിൽ
 നിരപമേ, ഞാനൊരു ദേവനായി.
 അവിരളാനന്ദത്തിനാസ്സദമാ-
 യെവിടെനിന്നെത്തി നീ,യല്ലരസ്യേ?

മുക്തിമാല മുടിയിരുണ്ടു വാനിൽ
 വികസിക്കും വാർമഴവില്ലുപോലെ,
 കടനവിവശമാമെൻമനസ്സിൽ-
 കവിത കൊളുത്തി നിൻ കൺമുനകൾ!

അഴകിന്മേലിപ്പത്തു കാൺമതെല്ലാം
 കൊഴിയുന്ന പുഷ്പങ്ങളായിരിയ്ക്കാം.
 പരിതാപമി,ല്ലവയൊക്കെ മേലിൽ
 പരിണതപകുടങ്ങളാകുമെങ്കിൽ!
 നിഴലും വെളിച്ചവും ചേർന്നതാരുക്കി
 നിയതി നല്ലീടുമിജ്ജീവിതത്തിൽ,

അരിയൊരുത്തേജകശക്തിയായെ -
 നന്നരികിലിരുന്ന നീ പാടുമെങ്കിൽ,
 സ്ഥലകാലഭീതിയാൽ തെല്ലുപോലും
 തളരാതെൻതോണി തുഴയുചൻ ഞാൻ!
 കടുവജ്രദംഷ്ട്രകൾ കാട്ടി, മുന്നിൽ
 കുടിലയാമാർത്ഥ്യങ്ങളെത്തിയാലും,
 ചകിതനായ്പ്പിൻതിരിഞ്ഞോടി, വല്ല
 ചരമത്തിലും ചെന്നൊളിച്ചിടാ ഞാൻ.
 കഴയുവരേയ്ക്കുൻ്റെ കൈകൾ കമ്മ -
 തുഴയാൽതുഴയു ഞാനിപ്പഴയിൽ!
 പ്രതികൂലവാതങ്ങൾ മാറിമാറി
 പ്രതിമാത്രമെത്രയ്ക്കുതിന്തിടട്ടെ,
 പതുകില്ലെൻമനം - നീയരികിൽ
 പരിവൃദ്ധയായിപ്പരിലസിക്കിൽ!

10_10_1119

ഗീതം അൻപതു

സ്വർഗ്ഗീയനീലീമ വീശി വീശി, സ്വയം
 സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു ചിരിക്കുകയെന്നു കഥ,
 മാൻപേടയേക്കാൾ പ്രശാന്തമാ, യെൻനേക്കു
 മാൻപുറം നോക്കുന്നതിപ്പൊഴും കാണു ഞാൻ.
 ആയിരം കൺമുറകോണുകൾ ഉൾമിഴി-
 ജ്ഞാതിയുമേകിയിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കിലും
 എത്തിയിട്ടില്ലെൻമുൻമുനിലിന്നോളവും-
 മിത്രമേൽ സ്നേഹംതുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകൾ!
 ഈ വിദൂരത്തും ചെവികൊടുവിതെൻതപ്ത-
 ജീവനവയുടെ മുകമാകും വിളി!—
 പ്രാലേയശൈലസാനുക്കളിൽ, പൂർണ്ണിത-
 ശ്രീലഹരിതവനാന്തരശ്രേണിയിൽ;
 കേവലമേകയാൽ, ഭർതൃസന്തൃപ്തയാൽ
 കേണലത്തീടമൊപ്പമൊന്നുപോൽ;
 കാപ്പതസഹ്യമാ,ണിന്നുചെൻപ്രാണനിൽ
 വീഴ്ന്നു വീഴ്ന്നുനന്നിതാ വിളി!—

ഓ, വിധി ഞങ്ങളെ വേർപിരിച്ചെങ്കിലും
 ജീവനും ജീവനാണെന്നു മെനിക്കവൾ!
 അപ്പനിലാവിനു ചുറ്റും, മുൾത്താവമാ-
 ണെപ്പൊഴും ചുറ്റിപ്പറക്കുന്നിതെൻമനം!

ദേവിയെ, ദൂരത്തിന്നുകൊണ്ടിങ്ങനെ
 പൂവിട്ടു പൂവിട്ടു പൂജിച്ചിടുന്നു ഞാൻ.

കാണാതിരിക്കിലു,മെൻമുന്നിലെപ്പൊഴും
 കാണുന്നു ഞാനകനകകളേമ്പരം!
 കേൾക്കാതിരിക്കിലും, കോൾമയിർക്കൊണ്ടിതാ
 കേൾക്കുന്നു ഞാനകളകോമളസ്വരം!
 ദർശനമേകിടാ,തെങ്ങു തിരിക്കിലും
 സ്വർഗ്ഗിപ്പിതെന്നെയപ്പകളിൽക്കൈയുകൾ!—

കാണുമ്പോഴേക്കാളധികമായ് സ്നേഹിപ്പു
 കാണാതിരിക്കുമ്പോഴെന്നോമനയെ ഞാൻ.
 ഫന്ത, വിധോഗമിതേവം വിധിച്ചുകൊ-
 ണ്ടെന്തു സാധിച്ചു വിധിക്കുന്നു ഞങ്ങളിൽ?

സ്വാത്മരഹിതമാം സ്നേഹ,മീ ലോകത്തി-
 ലാദ്യമായ്കാണ,തെൻദേവിയിലാണു ഞാൻ.
 ഉൾപ്പളകാറ്റുയായപ്പിപ്പു ഗുഡമായ്
 മൽപ്രാണനിലതാ മംഗളരൂപിണി.
 കർമ്മബന്ധംമാത്രമാണതിൻ മൂല,മി-
 ക്ഷണീരി,ലൊട്ടുമസംതുപ്കനല്ല ഞാൻ!

13—6—1120

വ്രണിതചിത്തങ്ങളാശപസിച്ചെങ്കി,ലി
 പ്രണയഫോമന്തചന്ദ്രികാധാരയിൽ!

15—10—1110

—<>—
 O-1113
 763
 502

ചങ്ങമ്പുഴ കൃതികൾ (രൂപം)

മൗനഗാനം	1 0 0
നിച്ചാണമണ്ഡലം	0 12 0
അസ്ഥിയുടെ പൂക്കൾ	0 12 0
പാടുന്ന പിശാച്	1 8 0
മദിരോത്സവം	2 0 0
സ്വപരാഗസ്യ	2 0 0
ഉദ്യാനലക്ഷ്മി	1 2 0
മണിവിണ	0 12 0
മാനസേശ്വരി	0 6 0
മയൂഖമാല	0 9 0
സുധാംഗദ	0 15 0
അമൃതവീചി	0 12 0
പെല്ലീസും മെലിസാന്ദയും	1 8 0
മാനസാന്തരം	1 8 0
പ്രതികാരകർമ്മ	2 8 0
കുമാരതമാലിക	1 2 0
നീരുന്ന തീച്ചുള	1 4 0
തളിർത്തൊത്തുകൾ	1 0 0
രാഗപരാഗം	1 0 0
ഫനേലെ	1 8 0
നന്തകി	0 8 0
ശൂശാനത്തിലെ തുളസി	0 12 0
പുനിലാവിൽ	1 8 0
ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ എല്ലാ കൃതികളുംകൂടി			
ഒരു വാദ്യത്തിൽ	5 0 0
നവഭാവന (ശ്രീദേവി ചങ്ങമ്പുഴ)	0 8 0
വസന്തോത്സവം	0 12 0
ശിമിലഹൃദയം (ചെറുകഥകൾ)	1 0 0

മംഗളോദയം (പ്രൈവറ്റ്) ലിമിറ്റഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.